

GUSTAVO OTT

CHAT

Stamatis Polenakis, D. Siuva, Cleopatra Eleotrivari,
S. Cufopulu, A. Sarafi, C. Tsocialidu y I. Lasopulu.
Coord: María Jatzimanuíl - Atenas – 2008

Gustavo Ott

gustavott@yahoo.com

www.gustavoott.com.ar

SGAE-

Sociedad General de Autores de España

Nro. 64171

ΔΙΑΝΟΜΗ

ΗΘΟΠΟΙΟΣ 1(ΑΝΤΡΑΣ): BORIS, 80MIN, ART44, JEFFREYD,
COYOTE

ΗΘΟΠΟΙΟΣ 2 (ΝΕΑΡΟΣ): AHMED, DYLAN, BROTHER6,
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 2.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ 3 (ΓΥΝΑΙΚΑ): ANDREA, PILAR, ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 1.

ΗΘΟΠΟΙΟΣ 4 (ΝΕΑΡΗ): ERIKA, MOM_TO_BE, SEX4AIDS, ΜΗΤΕΡΑ.

Ο ρυθμός και η δομή του έργου δημιουργήθηκαν για να παιχτούν από 4 ηθοποιούς. Οι παραλληλισμοί, οι συμβολισμοί και οι μεταφορές έχουν νόημα μόνο όταν το έργο παίζεται από τους 4 ηθοποιούς όπως αυτοί έχουν οριστεί.

«Τίγρη, Τίγρη που καις
στα δάση της νύχτας
ποιο μάτι, ποιο χέρι αθάνατο
μπόρεσε να συλλάβει την τρομερή
σου συμμετρία;
Σε ποιες αβύσσους,ποιους ουρανοίς μακρινούς
άναψε η φλόγα των ματιών σου;»
William Blake

«Θα μάθεις την αλήθεια
και η αλήθεια
θα σε κάνει να απελπιστείς»
Ανώνυμο

Να αγρυπνάς, να είσαι συνετός και να σκέφτεσαι:
Ο καλύτερος του κόσμου
Τι θέλησε να κάνει;
Λαχτάρησε να γίνει μάρτυρας.
Είπε μέσα του:
«Εκείνος που του ανήκει η ζωή μου αποφάσισε,
θέλει να χτυπήσω
και να γίνω μάρτυρας,
να ξαναχτυπήσω
και να ξαναγίνω μάρτυρας,
να ξαναχτυπήσω
και να ξαναγίνω μάρτυρας».
Osama Bin Laden

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

1

Μουσική. Στη σκηνή τέσσερις υπολογιστές. Ανάβουν οι δύο από αυτούς, οι πιο απομακρυσμένοι. Ο BORIS πληκτρολογεί. Του απαντά ο «AHMED911».

«AHMED911»: Θα 'θελες να κάνεις κάτι μαζί μας, εδώ στο Πακιστάν;

««BORIS22»»: Στο Πακιστάν ζεις;

«AHMED911»: Μπορούμε να σε βοηθήσουμε να κάνεις κάτι χρήσιμο με το σώμα και την ψυχή σου. Για να περάσεις τα όρια, να ζήσεις μετά το θάνατο.

««BORIS22»»: Να ζήσω μετά το θάνατο. Πώς γίνεται αυτό;

«AHMED911»: Ο Αλλάχ είναι η μνήμη. Θα ζεις αιώνια, στη μνήμη όλων, θα ξεφύγεις από την ατιμία και το κακό. Θα σε θυμόμαστε σαν ήρωα, σαν Μουτζαχεντίν, κι εσύ θα μείνεις ζωντανός για πάντα, θα γίνεις αθάνατος. Θα έχεις τη δική σου θέση στην ιστορία του λαού μας.

«BORIS22»: Και ποτέ δεν θα πεθάνω πραγματικά. Θα ζήσω για πάντα. Έτσι;

«AHMED911»: Δεν θα πεθάνεις ποτέ. Εμείς δεν πεθαίνουμε. Δεν πιστεύουμε στο θάνατο. Δεν υπάρχει θάνατος. Υπάρχει μόνο αρχή. Και στο τέλος, σε περιμένουν εβδομηνταδύο παρθένες. Θέλεις να έρθεις να μας βρεις στο Πακιστάν;

«BORIS22»: Θέλω, αλλά είναι πολύ μακριά.

«AHMED911»: Είναι μακριά, εμείς όμως είμαστε κοντά, σε νιώθουμε κοντά μας. Εσύ δεν μας νιώθεις κοντά σου; Δεν νιώθεις πόσο σε αγαπάει ο προφήτης μας και ο λαός μας;

«BORIS22»: Το ξέρω πως μ' αγαπάτε.

«AHMED911»: Και σε σεβόμαστε. Αυτό λέει η Τζιχάντ. «Σεβασμός». Διάβασες το Βιβλίο του Ιερού Πολέμου;

«BORIS22»: Το διάβασα και μ' άρεσε εκεί που μιλούσε για σεβασμό. Ζούμε για το σεβασμό. Η γυναίκα μου κι οι κόρες μου δεν με σέβονται και πολύ.

«AHMED911»: Εμείς δεν σου φερθήκαμε με σεβασμό;

«BORIS22»: Πάντα, κάθε βράδυ στο Chat. Αν δε μιλάγαμε κάθε βράδυ δεν θα ΄ξερα τι να κάνω.

«AHMED911»: Άκου την ψυχή σου.

«BORIS22»: Τώρα τελευταία δεν την ακούω. Είναι σιωπηλή, νομίζω πως μου κρύβεται.

«AHMED911»: Διαβάζεις το ιερό βιβλίο;

«BORIS22»: Κάθε μέρα.

«AHMED911»: Και;

«BORIS22»: Μου αρέσει και με ηρεμεί. Πώς γίνεται η γυναίκα μου, οι κόρες μου,

η χώρα μου, κι ολόκληρη η δύση, όλοι τους, να είναι τόσο μακριά απ' το ιερό βιβλίο; Είναι τόσο καλό, τόσο ανθρώπινο, με τόσο σεβασμό. Και πώς γίνεται εγώ να νιώθω τόσο κοντά του;

«AHMED911»: Ανήκουμε στον πολιτισμό που μας δείχνει η ψυχή μας, όχι σ' εκείνον που μας επιβάλλουν οι κυβερνήσεις.

«BORIS22»: Το έχω σκεφτεί πολλές φορές. Ειδικά για την εξουσία που έχουν.

«AHMED911»: Ποιοι;

«BORIS22»: Η χώρα μας, η κυβέρνηση, το σύστημα, εκείνοι, οι άλλοι. Χτες, σ' αυτό το Chat πουλούσαν ένα αγέννητο μωρό. Το φαντάζεσαι; Να πουλάς ένα βρέφος. Δεν υπάρχουν αξίες, μόνο βαρβαρότητα.

«AHMED911»: Φταίνε οι άπιστοι κι όσοι μένουν με σταυρωμένα χέρια μπροστά στη βαρβαρότητα.

«BORIS22»: Έχεις δίκιο. Είμαστε υπεύθυνοι.

«AHMED911»: Ένοχοι. Είναι πολύ σημαντικό να το ξεκαθαρίσουμε αυτό. Δεν είναι υπεύθυνοι, είναι ένοχοι. Λοιπόν, «BORIS22», θα 'ρθεις;

«BORIS22»: Δεν έχω λεφτά.

«AHMED911»: Αυτό είναι το λιγότερο. Μπορούμε να σε βοηθήσουμε.

«BORIS22»: Αλήθεια; Πώς;

«AHMED911»: Τι χρειάζεσαι;

«BORIS22»: Πρώτα απ' όλα εισιτήριο.

«AHMED911»: Θα σου το δώσω εγώ.

Από μακριά ακούγονται σειρήνες

«BORIS22»: Μιλάς σοβαρά;

«AHMED911»: Δεν είμαστε φίλοι; Λεφτά υπάρχουν παντού

«BORIS22»: Οι φίλοι κι η οικογένεια όμως, πού είναι; Πού είναι η οικογένειά σου;

«BORIS22»: Με κοιτάζουν σαν να μην υπάρχω. Η γυναίκα μου ζει στον κόσμο της, είναι όλο μυστικά. Οι κόρες μου με κοιτάζουν μόνο όταν θέλουν λεφτά.

«AHMED911»: Και στη δουλειά σου;

«BORIS22»: Ποια δουλειά; Διδάσκω Βιολογία σε κάτι χαμένα σ' ένα λύκειο που το λένε Ναζαρέτ, λες κι είναι προφητικό το όνομα. Αυτή είναι η δουλειά μου.

«AHMED911»: Η Ναζαρέτ είναι αιχμάλωτη του Σατανά, «BORIS22». Από εκεί κατάγεται ένας μεγάλος προφήτης, ο Ιησούς. Σήμερα όμως είναι υπόδουλη στο σιωνισμό. Οι φίλοι σου;

«BORIS22»: Οι γνωστοί μου θες να πεις. Φίλους δεν έχω. Εσύ πόσους φίλους έχεις;

«AHMED911»: Φίλους; Εγώ έχω έναν λαό. Έναν λαό που θέλει κι αυτός να γίνει φίλος σου.

«BORIS22»: Φίλος μου... Τι πρέπει να κάνω;

«AHMED911»: Να αγρυπνάς, να είσαι συνετός και να σκέφτεσαι:
Ο καλύτερος του κόσμου

Τι θέλησε να κάνει;
Λαχτάρησε να γίνει μάρτυρας.
Είπε μέσα του:

«Εκείνος που του ανήκει η ζωή μου αποφάσισε,
θέλει να χτυπήσω
και να γίνω μάρτυρας,
να ξαναχτυπήσω
και να ξαναγίνω μάρτυρας,
να ξαναχτυπήσω
και να ξαναγίνω μάρτυρας».
Μακάριος αυτός που ο Θεός τον διάλεξε
για να γίνει μάρτυρας.

«BORIS22»: Ναι, μάρτυρας!

«AHMED911»: Θα 'ρθεις; Στη χώρα σου κανείς δεν θα προσέξει πως έφυγες.

«BORIS22»: Αυτό είναι αλήθεια. Άσε με να το σκεφτώ όμως. Αύριο την ίδια ώρα
τα λέμε σ το Chat. Θα σου πω νέα.

«AHMED911»: Ο Αλλάχ μαζί σου.

«BORIS22»: Ναι, μαζί μου. Γεια χαρά.

Ακούγεται ακόμα ο ήχος των σειρήνων.

2

Φωτίζεται ο τρίτος υπολογιστής. Η ERIKA γράφει. Ο 80MIN και ο DYLAN βηματίζουν τριγύρω.

«ERIKA18» Να μιλήσω για μένα;

OK.

Το πραγματικό μου όνομα είναι Έρικα.

ERI KA18γιατί είμαι σχεδόν 18 χρονών.

Πηγαίνω στο Καθολικό Λύκειο Ναζαρέτ.

Θέλω να γίνω φυσικοθεραπεύτρια.

Μ' αρέσει να γελάω και να περνάω καλά.

Δεν έχω αγόρι.

Μ' αρέσει να βγαίνω και να χορεύω όλη νύχτα.

Σε διάφορα μέρη, ξέρεις τώρα..

Μου αρέσουν οι πλάκες και τρελαίνομαι να κάνω πράγματα χωρίς να τα πολυσκέφτομαι.

Δεν μου αρέσουν τα μπερδέματα.

Δε μιλάω για πολιτική.

Τρελαίνομαι να πηγαίνω για ψώνια! Κι ας μην αγοράζω τίποτα.

Το πιο ωραίο πράγμα στη ζωή μας είναι η μουσική.

Μ' αρέσει να οδηγώ και να χάνομαι στους δρόμους.

Μ' αρέσει η οικογένεια μου, η μαμά Τερέσα, ο

μπαμπάς Χεράρδο και οι φίλοι μου,

έχουν όλοι ωραία ονόματα και πολύ cool.

Το αγαπημένο μου cyber στέκι: MSN.

Το δεύτερο αγαπημένο μου στέκι: Youtube.

Το στέκι όπου περνάω τον περισσότερο χρόνο:

Myspace.

Πραγματικό αγαπημένο μου στέκι:

η παραλία.

Θέλω να μάθω σερφ.

Δύσκολα παίρνω αποφάσεις.

Μου αρέσει να μιλάω. Λατρεύω το chat.

Στο Myspace ανέβασα τις καινούργιες φωτογραφίες μου

για να υπάρχουν για πάντα. Ονειρεύομαι ότι σε εκατό

χρόνια, τα αγόρια του μέλλοντος, θα με ερωτεύονται ακόμα. Θέλω να γνωρίσω cool άτομα.

Να είναι nice.

Να με κάνουν να γελάω.

Να είναι καλά και όμορφα άτομα.

Αν είσαι κι εσύ έτσι, άφησέ μου μήνυμα

και θα γίνουμε φίλοι.

Γράψε όποτε θέλεις.

Θα απαντήσω γρήγορα.

Περνάω χαλαρά πέντε ώρες μπροστά στο PC μου.

Bye!

Έρικα.

Ο 80MIN τρέχει πρώτος στον υπολογιστή του. Ο DYLAN17 προσπαθεί, αλλά βλέπει ότι ο άλλος τον έχει προλάβει και δείχνει ενοχλημένος

«80MIN» Έρικα, σε πάω.

Μας αρέσουν τα ίδια πράγματα.

Είμαι κι εγώ δεκαοχτώ και μ' αρέσουν τα

πάρτυ.

Ο μπαμπάς μου μού δίνει το αμάξι του, ένα τζιπ

Τσερόκι. Καλή φάση;

Πες μου αυτό μόνο:
Μπορούμε να βρεθούμε;
Να περάσω από το λύκειο Ναζαρέτ;
Να έρθω με το Τζιπ;
Ε;

*Η ERIKA18 αντιδρά σα να μην πιστεύει στα μάτια της, τον απαντά ευτυχισμένη.
Μουσική*

3

Φωτίζονται δύο υπολογιστές. «MOM_TO_BE» και «ANDREA40» κάθονται μπροστά στις οθόνες. Δίπλα στην «ANTPEA40» βρίσκεται ο άντρας της.

«MOM_TO_BE»: Είναι δύσκολο το θέμα, κατάλαβες;

«ANDREA40»: Κατάλαβα. Τι θες να κάνουμε;

«MOM_TO_BE»: Να μπούμε στο private.

«ANDREA40»: O.K.

Και οι δυο κάνουν διπλό κλικ.

«MOM_TO_BE»: Θέλω να δώσω ένα παιδί για υιοθεσία.

«ANDREA40»: Τι ηλικία έχει;

«MOM_TO_BE»: Είμαι έγκυος ακόμα, 5 μηνών.

«ANDREA40»: *(Η ANTPEA ευχαριστημένη, γράφει γρήγορα)* Και δεν το θες;

«MOM_TO_BE»: Έχω άλλα δύο. Δεν έχω λεφτά και είμαι μόνη μου. Είναι ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη και δεν είμαι ούτε 21. Με δύο παιδιά κάτι μπορώ να κάνω , αλλά με τρία....

«ANDREA40» : Και είσαι σίγουρη πως θες να το δώσεις για υιοθεσία;

«MOM_TO_BE»: Απόλυτα. Θα 'θελα να δώσω αυτό το παιδί σε μία οικογένεια, σε κάποιους που θα του προσφέρουν όσα χρειάζεται. Ξέρεις κάποιον;

«ANDREA40»: *(Η ANTPEA κοιτάζει τον άντρα της. Εκείνος συγκατανεύει).*
Βέβαια, εμάς. Εμείς είμαστε αυτή η οικογένεια. Ψάχνουμε καιρό, αλλά είναι πολύ δύσκολο. Οι λίστες είναι γεμάτες. Μέχρι να γίνουμε γονείς θα 'χουμε γεράσει. Το παιδί μας θα το κάνουμε καλό άνθρωπο, γιατρό, επιστήμονα, καλλιτέχνη, κάποιον που να ξεχωρίσει. Και μαζί του να ξεχωρίσουμε και 'μεις.

«MOM_TO_BE»: Σε λένε ANTPEA και είσαι 40χρονών;

«ANDREA40» : Είμαι τόσο απελπισμένη που έβαλα όλα τα στοιχεία μου στο nickname.

«MOM_TO_BE» :Είστε σοβαροί άνθρωποι;

«ANDREA40» : Ο άνδρας μου είναι γιατρός κι εγώ είμαι νοσοκόμα. Ίσως πρέπει να συναντηθούμε...

«MOM_TO_BE»: Δεν ξέρω. Ενδιαφέρονται κι άλλοι. Οι Γκουτιέρες Έχασαν την κόρη τους πριν από δύο χρόνια. Είπαν πως θα με βοηθήσουν.

«ANDREA40»: Ναι, αλλά ποιος προηγείται; Αυτοί ή εμείς;

«MOM_TO_BE»: Ο πρώτος είναι πρώτος. Είμαι τόσο απελπισμένη που σκέφτομαι κι άλλες λύσεις.

Η ANDREA κοιτάζει έντρομη τον σύζυγό της. Αυτός την καθησυχάζει. Της υπαγορεύει κάποιες απαντήσεις.

«ANDREA40»: *(Υπαγορευμένο)* Μα είναι προχωρημένη η εγκυμοσύνη...

«MOM_TO_BE»: Πάντα υπάρχει μία λύση.

«ANDREA40»: Όχι, μην το κάνεις! Μην το κάνεις, μη!

«MOM_TO_BE»: Δεν θέλω να το κάνω γιατί κινδυνεύω κι εγώ. Αλλά δεν έχω λεφτά και δεν αντέχω. Τι φταίνε και τα άλλα μου παιδιά;

«ANDREA40»: *(Υπαγορευμένο)* Θέλεις να δώσεις και τα άλλα δυο;

«MOM_TO_BE»: Όχι. Μόνο το αγέννητο.

«ANDREA40»: *(Υπαγορευμένο)* Ενδιαφερόμαστε.

«MOM_TO_BE»: Όμως... μιλάτε σοβαρά;

«ANDREA40»: *(Υπαγορευμένο)* Θες να στο αποδείξουμε;

«MOM_TO_BE»: Στα Chat μπαίνουν ένα σωρό τρελοί και φαρσέρ. Ξέρω γω; Μπορεί να είστε της Αστυνομίας ή τίποτα τρελαμένοι.

Ο σύζυγος τής ζητάει να τον αφήσει να γράψει στο CHAT. Η ANDREA τον αφήνει, ταραγμένη.

«ANDREA40»: Αν σου στείλουμε χρήματα θα μας πιστέψεις; Είμαστε διατεθειμένοι να σε βοηθήσουμε. Μπορούμε να σου δώσουμε χρήματα.

Η ANDREA αγκαλιάζει τον σύζυγό της.

«MOM_TO_BE»: Και οι Γκουτιέρες μου έκαναν μια πρόταση.

«ANDREA40»: Πες μας πού να τα στείλουμε, χωρίς καμία δέσμευση.

«MOM_TO_BE»: Μιλάς σοβαρά.

«ANDREA40»: Πολύ σοβαρά, στο ξανάπα.

Η ANDREA πολύ ευχαριστημένη

«MOM_TO_BE»: Τα παιδιά μου κι εγώ περνάμε δύσκολα. Δεν έχουμε να φάμε.

«ANDREA40»: (Στον σύζυγό της) Πρώτα την πόσα!

ΣΥΖΥΓΟΣ: Αυτό θα 'κανα.

«ANTPEA 40»: Πόσα χρειάζεσαι για αρχή; Αν σου στείλουμε, ας πούμε 500 δολάρια, χωρίς καμία δέσμευση; Δέξου τα ως δείγμα εμπιστοσύνης. Τι λες;

«MOM_TO_BE»: Θα ήταν μια καλή αρχή.

Ο σύζυγος συγκατανεύει. Η ANTPEA, πολύ συγκινημένη τον φιλάει

«ANDREA40»: Δώσε μας τη διεύθυνση και τα στέλνουμε αμέσως.

«MOM_TO_BE»: Αν σου δώσω τη διεύθυνση του σπιτιού μου μπορεί να πάρεις την αστυνομία....

«ANDREA40»: Θα τα στείλουμε όπου μας πεις. Δε χρειάζεται να είναι η πραγματική σου διεύθυνση. Αργότερα, όταν πια μας εμπιστεύεσαι, τότε μιλάμε για το σχέδιό μας.

«MOM_TO_BE»: Το σχέδιο...

Η ANDREA ζητάει από τον σύζυγό της να την αφήσει να απαντήσει και έτσι συνεχίζει μέχρι το τέλος της σκηνής.

«ANDREA40»: ... υιοθεσίας του μωρού σου.

«MOM_TO_BE»: Πολύ καλά. Αν όλο αυτό είναι αλήθεια, τότε με απαλλάσσετε από ένα θέμα ζωής ή θανάτου.

«ANDREA40»: Ζωής, μόνο ζωής.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ και η ANDREA κοιτάζονται ικανοποιημένοι

«MOM_TO_BE»: Μπορείτε να φέρετε τα χρήματα σ' αυτό το μέρος. Τα λέμε εκεί.

«ANDREA40»: Ωραία. Τα λέμε.

«MOM_TO_BE»: Είσαι ένας άγγελος.

«ANDREA40»: Όχι, ο άγγελος είναι μέσα σου.

Και οι δυο αποσυνδέονται. Η ANDREA ευτυχισμένη

ANTPEA: Είσαι καταπληκτικός! Πώς τη χειρίστηκες! Απίστευτο! Και αυτό με τα λεφτά! Τέλειο! Τη δεσμεύουμε.

ΣΥΖΥΓΟΣ: Αυτοί οι Γκουτιέρες δεν ξέρουν με ποιον πάνε να τα βάλουν. Το μωρό είναι δικό μας, Αντρέα. Θα δεις.

ANTPEA: Ποιός να μας το 'λεγε; Τόσο ψάξιμο στα γραφεία και στο εξωτερικό και τελικά να βρούμε τη ζωή μέσα σ' ένα chat;

4

Στη σκηνή η "SEX4AIDS", ο "80MIN" και ο "DYLAN17" πλάι στους υπολογιστές τους. Και οι τρεις έχουν στραμμένα τα πληκτρολόγια προς το κοινό. Γράφουν ασταμάτητα.

"SEX4AIDS": Πρέπει να αδυνατίσω. Θα κάνω εγχείρηση. Σε κοιμίζουν, μετά ξυπνάς κι αυτό είναι όλο.

"80MIN": Ομολογώ πως μπήκα από το παράθυρο του δωματίου της. Κοιμόταν και της έκλεισα το στόμα. Ούτε που κουνήθηκε.

"DYLAN17": Πιστεύω πως οι μέρες του σχολείου είναι μετρημένες. Εγώ μαθαίνω τα πάντα στο chat.

"SEX4AIDS": Πώς να μείνω λεπτή, αφού δεν μπορώ να επιβληθώ στον εαυτό μου; Κι αν πεθάνω πάνω στην εγχείρηση;

"80MIN": Άγγιξα όλο το κορμάκι της, την έγδуса και τη βίασα γρήγορα.

"DYLAN17": Χθες το βράδυ σ' αυτό το chat έμαθα ότι μπορείς να φτιάξεις έναν ιό που καίει την κάμερα του υπολογιστή.

"SEX4AIDS": Καλύτερα να βρω εγώ το θάνατο παρά να με βρει αυτός. Να είμαι κοιμισμένη, ναρκωμένη, να ονειρεύομαι...

"80MIN": Νομίζω πως γούσταρε. Εγώ δεν γούσταρα. Γούσταρα πιο πολύ που τη σκότωσα.

"DYLAN17": Έμαθα να φτιάχνω αυτοσχέδιες βόμβες και να αγοράζω όπλα στο Ίντερνετ. Παιχνιδάκι, στα φέρνουν και στο σπίτι.

"SEX4AIDS": Να κοιμάμαι και να ονειρεύομαι. Μέσα από τα όνειρα μας γνωρίζει ο θάνατος.

"80MIN": Της έδωσα τα χάπια, περίμενα λίγες μέρες κι ένα πρωί ξύπνησε πεθαμένη. Δεν είπα τίποτα, τώρα όμως τ'ομολογώ.

"DYLAN17": Ένα Uzi, ας πούμε ή ένα TEC ή χειροβομβίδες. Και δε ρωτάνε τίποτα.

"SEX4AIDS": Όπως τη στιγμή που αρχίζει να σε πιάνει η νάρκωση πριν την εγχείρηση.

"80MIN": Όπως τότε που ομολόγησα ότι πυροβόλησα 13 άτομα. Μόνο 13, επειδή το νούμερο μου φάνηκε σημαντικό.

"DYLAN17": Χθες το βράδυ στο chat βρήκα ένα ποίημα για μια τίγρη κι έμαθα τα πάντα για τον έρωτα. Στάσεις, φιλιά, πίπες, παρτούζες, απ'τον κώλο, φετίχ, σαδομαζό. Αυτά δεν τα μαθαίνεις στο σχολείο.

"SEX4AIDS": Πώς το λένε; «Η ζωή είναι όνειρο». Κι αν είναι όνειρο, ποιος είναι ο κοιμισμένος; Και αν η ζωή είναι όνειρο, το ξύπνημα λες να είναι ο θάνατος; (Αρχίζει να τρώει ένα χάμπουργκερ) Νομίζω πως πρέπει να αδυνατίσω.

"80MIN": Συνεχίζω την παράδοση των σίριαλ κίλερς: Τζέφρι Ντάμερ ο κανίβαλος, Τεντ Μπάντι ο ωραίος, Ντέιβιντ Μπέροκοβιτς, ο γιος του Σαμ. Όλοι από το Βορρά. Είμαι ο πρώτος από δω.

"DYLAN17": Και το ποίημα λέει: «Τίγρη, τίγρη που καις μέσα στα δάση της

νύχτας» ή κάτι τέτοιο. Οι μέρες του σχολείου είναι μετρημένες. *Μουσική*

5

Στη σκηνή «ART44» και «PILAR»

«PILAR»: Τι να κάνω όταν με πιάνει κρίση;

«ART44»: Μίλα μαζί μου.

«PILAR»: Δεν περνάει η κρίση.

«ART44»: Για να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε. Σου αρέσει το chat;

«PILAR»: Είναι καταπληκτικό. Γνωρίζεις υπέροχους ανθρώπους. Από πού είσαι;

«ART44»: Από το Λος Άντζελες.

«PILAR»: Είσαι Λατινοαμερικάνος;

«ART44»: Όχι, βόρειος. Γκρίνγκο.

«PILAR»: Γράφεις πολύ καλά ισπανικά.

«ART44»: Στη δουλειά μου πρέπει να ξέρεις πολύ καλά τη γλώσσα.

«PILAR»: Και ποια είναι η δουλειά σου;

«ART44»: Σπουδάζω στην Καλών Τεχνών και δουλεύω σε ένα μουσείο. Έχεις έρθει Λος Άντζελες;

«PILAR»: Όχι, δεν έχω βγει ποτέ από τη χώρα μου.

«ART44»: Σου αρέσει εκεί;

«PILAR»: Είναι φανταστικά. Η πιο όμορφη χώρα του κόσμου. Έχει ό,τι
θεσ·χιόνια, ερήμους, βουνά, θάλασσες, πεδιάδες. Λένε πως οι άνθρωποι εδώ είναι
οι πιο ευτυχισμένοι στον κόσμο.

«ART44»: Τι εννοείς οι πιο ευτυχισμένοι;

«PILAR»: Υπάρχει μια μέθοδος μέτρησης της ευτυχίας και φαίνεται ότι εδώ
είμαστε όλοι χαρούμενοι.

«ART44»: Στη χώρα μου οι άνθρωποι το μόνο που κάνουν είναι να δουλεύουν
πολύ και να ανησυχούν για όλα.

«PILAR»: Θα ήθελα να γνωρίσω τη χώρα σου.

«ART44»: Και γιατί δεν το κάνεις;

«PILAR»: Τρεις φορές προσπάθησα και δεν μου έδωσαν βίζα.

«ART44»: Μα εδώ έχει πολλούς ισπανόφωνους.

«PILAR»: Γνωρίζεις μετανάστες από εδώ;

«ART44»: Βέβαια. Στο μουσείο δουλεύουν πολλοί, προσωπικό καθαριότητας κλπ.
Στην καφετέρια. Πολύ ωραίοι άνθρωποι και πραγματικά ευτυχισμένοι.

«PILAR»: Έτσι είμαστε εμείς.

«ART44»: Είστε μοναδικοί άνθρωποι και σας έχουμε ανάγκη. Στο μουσείο έχουμε
ολόκληρο δίκτυο βοήθειας.

«PILAR»: Δηλαδή, τι βοήθειας;

«ART44»: Βγάζουμε άδειες εργασίας, τους περνάμε από τα σύνορα, αν χρειαστεί...

«PILAR»: Για λέγε, για λέγε.

«ART44»: Έχουμε έναν δικό μας, με φορτηγό. Κρύβονται εκεί κι εμείς εδώ τους παραλαμβάνουμε. Σύντομο ταξίδι, αλλά λίγο ακριβό. Τρεις χιλιάδες δολάρια στοιχίζει. Τα έχεις;

«PILAR»: Μπορώ να τα βρω.

«ART44»: Πάντως, άμα θες...

«PILAR»: Θα 'θελα τόσο πολύ να 'ρθω εκεί.

«ART44»: Για ταξίδι ή μόνιμα;

«PILAR»: Για ταξίδι. Ταξίδι. Σου είπα ότι αγαπάω τη χώρα μου και μου αρέσει πολύ εδώ. Έχω τους φίλους μου, το σπίτι μου, τη γειτονιά μου, το φαγητό που μου αρέσει.

«ART44»: Πόσων χρόνων είσαι;

«PILAR»: Εσύ;

«ART44»: Εγώ είμαι εργένης, μικρός, τριάντα. Δεν έχω παιδιά. Σου στέλνω μια φωτογραφία. *(Το κάνει)* Μπορείς να μου στείλεις κι εσύ μια δική σου;

«PILAR»: Ναι, βέβαια...Κάτσε, έχω μία έτοιμη στο PC.

Τον στέλνει μια φωτογραφία που έχει έτοιμη, αλλά δεν είναι δική της, είναι της Έρικα.

«ART44»: Ελπίζω να φτάσει. Έλαβες τη δική μου;

«PILAR»: Ναι, να 'τη. Είσαι κούκλος.

«ART44»: Ευχαριστώ.

«PILAR»: Μακάρι να σου αρέσω κι εγώ.

«ART44»: Ξέρω ότι είσαι όμορφη πριν δω τη φωτογραφία. Οι γυναίκες της χώρας σου είναι οι ωραιότερες του κόσμου.

«PILAR»: Ξέρεις να κολακεύεις.

«ART44»: Τι θα πει αυτό;

«PILAR»: Ότι λες ωραία λόγια στις γυναίκες.

«ART44»: Μόλις ήρθε τη φωτογραφία σου. Ουάου! Είσαι θεά! Πανέμορφη! Τι κάνεις στη χώρα σου;

«PILAR»: Δουλεύω στο κυλικείο ενός σχολείου, ανάμεσα σε νέους. Μου αρέσει πολύ η ποίηση και η ζωγραφική. Πολλοί πίνακές μου έχουν μπει σε γραφεία καθηγητών, ιατρεία, διαδρομούς υπουργείων και ξενοδοχείων. Πουλάω αρκετούς και σε παζάρια.

«ART44»: Άρα είσαι κι εσύ καλλιτέχνης, σαν κι εμένα! Μπορώ να σου βρω χώρους κι επαφές για να δείξεις τη δουλειά σου. Τι θα 'θελες να κάνεις όταν έρθεις;

«PILAR»: Έχω μια φίλη που έφυγε πριν δύο χρόνια και δουλεύει σερβιτόρα σε ένα καλό ξενοδοχείο. Και αφού έχω πουλήσει πίνακες σε ξενοδοχεία, θα μπορούσα να αρχίσω από εκεί.

«ART44»: Θέλεις να δουλέψεις σε ξενοδοχείο;

«PILAR»: Η φίλη μου λέει ότι δεν πρέπει να έχουμε κόμπλεξ όταν ψάχνουμε για δουλειά έξω από την πατρίδα μας. Κάτω τα κόμπλεξ, αυτό είναι το σύνθημά μας.

«ART44»: Τότε μπορώ να σε βοηθήσω.

«PILAR»: Πώς μπορείς να με βοηθήσεις;

«ART44»: Σε δεκαπέντε μέρες θα είμαστε έτοιμοι.

«PILAR»: Θεέ μου! Δεν ξέρω τι να πω. Γίνονται όλα τόσο γρήγορα.

«ART44»: Είσαι συνάδελφος, καλλιτέχνης, μπορείς να με πληρώσεις με πίνακες. Θεσ ή δε θεσ να έρθεις στη χώρα μου;

«PILAR»: Είναι από τα πράγματα που θέλω να κάνω σ' αυτή τη φάση.

«ART44»: Τότε καν' το.

«PILAR»: Τι να κάνω όταν με πιάνει κρίση;

«ART44»: Μίλα μαζί μου.

«PILAR»: Δεν περνάει η κρίση.

«ART44»: Άρχισε να ετοιμάζεις βαλίτσες και κάνε ό,τι σου λέω. Γράφε.

Η Πιλάρ το κάνει, ενθουσιασμένη. Μουσική.

6

Στη σκηνή ο «BROTHER6» και η «SEX4AIDS». Μιλάνε στο chat.

«BROTHER6»: Είναι δώρο.

«SEX4AIDS»: Δεν κρύβεται κάτι πίσω από αυτό;

«BROTHER6»: Τι θες να πεις;

«SEX4AIDS»: Πάντα κρύβεται κάτι πίσω από μια προσφορά. Τίποτα δε χαρίζεται σ' αυτή τη ζωή.

«BROTHER6»: Τίποτα δε χαρίζεται, ούτε κι αυτό.

«SEX4AIDS»: Μα είπες ότι είναι δώρο.

«BROTHER6»: Είναι δώρο, αλλά έχει αντίτιμο. Όλοι πληρώνουμε.

«SEX4AIDS»: Πόσο πρέπει να πληρώσω;

«BROTHER6»: Έχεις ήδη πληρώσει, μωρό μου.

«SEX4AIDS»: Δεν καταλαβαίνω.

«BROTHER6»: Έκανες ήδη ό,τι χρειαζόταν. Έγινες φίλη μου. Είσαι εδώ όταν σε ψάχνω. Όποτε ανοίγω το PC μου, το όνομά σου είναι εκεί, με περιμένει

στο chat. Για πολλά πράγματα αμφιβάλλω, αλλά για σένα είμαι σίγουρος. Για μένα, το chat δεν έχει άλλο όνομα παρά μόνο το δικό σου, «SEX4AIDS». Και το ζήτησες τόσο πολύ που αποφάσισα τελικά να στο δώσω.

«SEX4AIDS» : Θέλω πολύ.

«BROTHER6» : Εμένα ή το δώρο;

«SEX4AIDS» : Μαζί πάνε αυτά.

«BROTHER6» : Είμαστε το ίδιο.

«SEX4AIDS» : Το κορμί σου και το δώρο.

«BROTHER6» : Και η ψυχή μου. Και τα τρία μαζί είμαστε ένα. Όπως ο Θεός.

«SEX4AIDS» : Πότε θα μου το δώσεις λοιπόν;

«BROTHER6» : Αύριο; Μπορείς αύριο;

«SEX4AIDS» : Ραντεβού στο μαγαζί.

«BROTHER6» : Στο μαγαζί, στις 5.

«SEX4AIDS» : Και μετά πού θα πάμε;

«BROTHER6» : Καλύτερα σε ξενοδοχείο.

«SEX4AIDS» : Ξέρεις κανένα;

«BROTHER6» : Ναι, είναι ένα εκεί κοντά.

SEX4AIDS : Γιατί όχι σπίτι σου;

«BROTHER6» : Μπορούμε και σπίτι μου αλλά είναι χάλια. Όλα μεσ'στη μέση. Καταλαβαίνεις, δεν έχω δύναμη να συγυρίζω.

«SEX4AIDS» : Σε λίγο θα ξέρω τι θα πει να είμαι σαν εσένα.

«BROTHER6» : Σαν εμένα στον κόσμο μου.

«SEX4AIDS» : Τον απίστευτο κόσμο σου.

«BROTHER6» : Τον τρελό μου κόσμο.

«SEX4AIDS» : Δώσ'μου ένα φιλί.

«BROTHER6» : Ένα πουλί;

«SEX4AIDS» : Ένα φιλί, χαζέ.

«BROTHER6» : Φιλί και μετά σεξ.

«SEX4AIDS» : Ας'το αυτό.

«BROTHER6» : Μα χρειάζεται και αυτό.

«SEX4AIDS» : Σαν προκαταβολή.

«BROTHER6» : Σαν θεϊκό συμπλήρωμα.

«SEX4AIDS» : Φως που προβάλλει πίσω απ' τη φωτιά.

«BROTHER6» : Άγγελος που έρχεται με την απόλαυση.

- «SEX4AIDS» : Φόρος τιμής στην έρημη ψυχή.
- «BROTHER6» : Σα να πηγαίνεις στη δουλειά και να συναντάς ένα τοπίο.
- «SEX4AIDS» : Σαν να ψάχνεις μόνο ένα μέρος και να ανακαλύπτεις τον κόσμο ολόκληρο.
- «BROTHER6» : Σαν να αναπνέεις αρωματισμένο αέρα.
- «SEX4AIDS» : Έτσι είναι.
- «BROTHER6» : Έτσι θα είναι.
- «SEX4AIDS»: Δεν ξέρεις πόσο θέλω να γίνω οροθετική.
- «BROTHER6» : Σε λίγο θα γίνει.
- «SEX4AIDS» : Αύριο λοιπόν.
- «BROTHER6» : Σ' αγαπώ.
- «SEX4AIDS»: Σε λατρεύω.

Μουσική.

7

Στη σκηνή η ERIKAHELP μπροστά σ'ένα λάμποπ. Απέναντί της ο «BROTHER6» και ο JEFFREYD».

«ERIKAHELP»: Όποιος είναι μέσα, βοήθεια..!

«JEFFREYD»: Ποιος είσαι;

«ERIKAHELP»: Βοήθεια... βοήθεια!

«BROTHER6»: Τι γίνεται; Ποιος είναι; Τι τρέχει;

«TZ'ΕΦΡΥ»: Κάποιος έγραψε κάτι, δεν κατάλαβα.

«BROTHER6»: Ζητούσε βοήθεια.

«JEFFREYD»: Δεν ξαναγράφει.

«BROTHER6»: Εσύ τι λες;

«JEFFREYD»: Όποιον τρελό θες, στα chat θα τον βρεις.

«BROTHER6»: Τρελή. Είχε γυναικείο όνομα.

«JEFFREYD»: Έλα τώρα, εδώ κανείς δεν έχει όνομα, όλοι παραμύθι πουλάμε.

«BROTHER 6»: Καλά λες. Πόσες φορές δε γνώρισα γυναίκα στο chat και τελικά μου βγήκε τριχωτός χοντρός με περούκα;

«ERIKAHELP»: Έφυγε αλλά σίγουρα θα ξαναγυρίσει! Άφησε εδώ το λάπτοπ! Δεν ξέρω τι να κάνω!

«BROTHER6»: Πού βρίσκεσαι;

«JEFFREYD»: Τι τρέχει;

«ERIKAHELP»: Έχει δυο κομπιούτερ, ένα στο δωμάτιό του και ένα άλλο που το ξέχασε εδώ κι έτσι μπόρεσα να συνδεθώ.

«BROTHER6»: Ποιος είναι αυτός που λες; Τι συμβαίνει; Πού είσαι;

«ERIKAHELP»: Είναι στο chat, όπως πάντα, κάθε βράδυ. Δεν ξέρει πως είμαι κι εγώ τώρα. Ψάχνει σίγουρα να βρει κι άλλη σαν εμένα.

«BROTHER6»: Σαν κι εσένα, πως δηλαδή;

«JEFFREYD»: Κανένα γκομενάκι, χα, χα χα!

«ERIKAHELP»: Σας παρακαλώ, δεν είναι παιχνίδι. Με απήγαγε πριν δυο χρόνια. Μιλούσαμε σ' ένα chat, είπε πως θα 'ρχόταν να με βρει μ' ένα τζιπ Τσερόκι και κανονίσαμε ραντεβού έξω απ' το σχολείο. Πήγα με μια φίλη για καλό και για κακό αλλ' αυτός δεν εμφανίστηκε. Κάτι ακούω, νομίζω πως έρχεται. Πάω να δω μήπως είναι κοντά.

«BROTHER6»: Τι λες;

«JEFFREYD»: Είναι τρελή.

«BROTHER6»: Πρώτη φορά μπαίνω σ' αυτό το chat.

«JEFFREYD»: Πρέπει να 'ναι ο «ANNA70» ή ο «CINDERELA». Ξέρεις πως τους αρέσει να παριστάνουν άλλους. Για κοίτα την ημερομηνία εισόδου: Σήμερα, πριν λίγο. Κάποιος μας δουλεύει. Θυμάσαι τότε που μας έλεγαν ότι γράφουν από ένα αεροπλάνο που ήταν έτοιμο να εκραγεί;

«BROTHER6»: Κι εσύ το 'χαψες.

«JEFFREYD»: Όλοι το 'χαψαν.

«ERIKAHELP»: Γύρισα. Δεν ήταν τίποτα.

«BROTHER6»: Δεν καταλαβαίνω τι θες.

«ERIKAHELP»: Με απήγαγε πριν δυο χρόνια. Πήγαινα με τα πόδια στο σχολείο και σταμάτησε δίπλα μου με το τζιπ. Με είχε ακολουθήσει από το προηγούμενο ραντεβού για να μάθει πού μένω και να με αρπάξει όταν θα ήμουν μόνη. Εδώ και δυο χρόνια μ' έχει κλεισμένη στο υπόγειο, δεν μπορώ να βγω καθόλου. Έχω ένα μπάνιο και βιβλία, τίποτ'άλλο.

«BROTHER6»: Δεν έχεις τηλεόραση;

«ERIKAHELP»: Τι σημασία έχει αυτό; Το θέμα είναι ότι χρειάζομαι βοήθεια.

«BROTHER6»: Μιλάει σοβαρά;

«JEFFREYD»: Μας δουλεύει. Ήταν και πριν μέσα, νομίζω πως είναι άντρας.

«ERIKAHELP»: Αλήθεια λέω! Μ' έχει απαγάγει εδώ και δυο χρόνια!

«BROTHER6»: Και τώρα κουράστηκες και ψάχνεις άλλον απαγωγέα;

«JEFFREYD»: Σ' έχουν απαγάγει στ' αλήθεια ή απλώς γουστάρεις να σε κρατάνε αιχμάλωτη;

«ERIKAHELP»: Σας ικετεύω, πιστέψτε με, με λένε Έρικα Γκουτιέρες. Στο chat το ψευδώνυμο του απαγωγέα είναι «80MIN». Οι γονείς μου θα με ψάχνουν, ρωτήστε την αστυνομία,. Αλήθεια σας λέω, ψάξτε και θα δείτε.

«BROTHER6»: Περίεργο μου φαίνεται. Θα κοιτάξω στο Google.

«JEFFREYD»: Μη χάνεις τον χρόνο σου.

«BROTHER6»: Ένα λεπτό θα κάνω. Αν υπάρχει, βγαίνει κατευθείαν στο Google. Δε μου δίνεις τη διεύθυνσή σου;

«ERIKAHELP»: Δεν ξέρω πού βρίσκομαι, ξέρω μόνο ότι είναι μια γειτονιά και κάπου υπάρχει ένας σκύλος. Ο απαγωγέας μου δε βγαίνει ποτέ και κυρίως, ποτέ δεν αφήνει τόσο εύκολα το λάπτοπ. Φοβάμαι, φοβάμαι πως είναι παγίδα. Νομίζω πως θέλει να με σκοτώσει.

«JEFFREYD»: Και να σε φάει. Σε γλύφει όταν σε βιάζει;

«ERIKAHELP»: Σας παρακαλώ, μιλάω σοβαρά, σας ικετεύω, ειδοποιήστε την ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ! Το σπίτι είναι διώροφο, έχει πολλά σκυλιά, απέχει περίπου μισή ώρα από το σχολείο που πήγαινα, το λύκειο Ναζαρέτ. Η μαμά μου ονομάζεται Τερέσα Γκουτιέρες, ο πατέρας μου Χεράρδο Γκουτιέρες. Σας παρακαλώ, κάντε κάτι, όπου να' ναι θα γυρίσει. Μου φαίνεται ότι ανοίγει την πόρτα του υπογείου.

«BROTHER6»: Αλήθεια είναι, το είδα στο Google! Υπάρχει μια εξαφανισμένη έφηβη με το ίδιο όνομα, Έρικα Γκουτιέρες. Έγινε πριν δυο χρόνια, τα στοιχεία ταιριάζουν.

«JEFFREYD»: Μάλλον αυτός ή αυτή, ανέβασε τα στοιχεία για να μας κάνει

πλάκα.

«BROTHER6»: Η ιστορία ταιριάζει.

«JEFFREYD»: Άστο, μην ανακατεύεσαι.

«BROTHER6»: Πρέπει να τη βοηθήσουμε. Έρικα, μπορείς να τηλεφωνήσεις στην αστυνομία από τον υπολογιστή σου. Άκου τι θα κάνεις...

«JEFFREYD»: Άστο, σου είπα μην ανακατεύεσαι. (Κατευθείαν στην ERIKA)
Έρικα, ΚΑΤΕΒΑΙΝΩ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΉ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΣΟΥ. ΘΕΛΩ ΝΑ
ΕΙΣΑΙ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΣΟΥ, και αν κάνεις ό,τι σου λέω δε θα σε σκοτώσω.

«ERIKAHELP»: Εσύ είσαι!

«JEFFREYD»: Μη με κάνεις να σε σκοτώσω, Έρικα, μη με αναγκάσεις να το κάνω.

Η ERIKA κλείνει τον υπολογιστή.

«BROTHER6»: Αποσυνδέθηκε! Ήταν αλήθεια, ήταν αλήθεια!

«JEFFREYD»: Μην κάνεις τίποτα. Σκέψου ότι μπορώ να σε βρω.

«BROTHER6»: Ουάου! Πώς το έκανες; Νομίζεις ότι θα τα κατάφερνα κι εγώ;
Είσαι εκεί; Ε;

Ακούμε χτυπήματα στην πόρτα της ERIKA. Κοιτάζει με τρόμο προς το κοινό.

ERIKA: Θεέ μου. Ας με βοηθήσει κάποιος!

8

Ο "ART44" και ο "DYLAN17" συνομιλούν στο chat γρήγορα, με μεγάλο πάθος.

"DYLAN17": Το "ART44" δεν είναι το πραγματικό σου όνομα. Είσαι 44; Πώς σε λένε;

"ART44": Μπραντ. Και είμαι 24.

"DYLAN17": Το Μπραντ είναι όνομα γκέι.

"ART44": Για γκέι δεν είναι αυτό το chat;

"DYLAN17": Εσύ όμως είσαι;

"ART44": Όχι, αλλά μ' αρέσουν οι γκέι.

"DYLAN17": Πολλοί μπαίνουν εδώ για να σπάσουν πλάκα.

"ART44": Είπα να δω μήπως βρω κανέναν κώλο.

"DYLAN17": Λοιπόν, ο δικός μου είναι πρώτο πράμα. Είσαι ενεργητικός;

"ART44": Και πολύ καλός μάλιστα.

"DYLAN17": Εγώ είμαι παθητικός και τα κάνω όλα. Πες μου τι γουστάρεις εσύ.

"ART44": Γουστάρω να μου παίρνουν πίπες και να τον χώνω. Είσαι 17;

"DYLAN17": Κοντεύω 18. Δεν σου αρέσει να τον παίρνεις;

"ART44": Εγώ δεν είμαι γκέι.

"DYLAN17": Για δοκιμή.

"ART44": Στείλε φωτογραφία να δω αν λες αλήθεια. Οι 17άρηδες είναι κελεπούρια, επικίνδυνα κελεπούρια και πρέπει να σιγουρευτώ.

"DYLAN17": Μπορώ όμως να σου στείλω φωτογραφία τον κώλο μου. Μπορείς να καταλάβεις κάποιον από τον κώλο του;

"ART44": Πώς γίνεται αυτό;

"DYLAN17": Εγώ το κάνω πολύ. Κοιτάζω κώλους και μόνο από τον κώλο ξέρω πώς είναι οι άνθρωποι: καταπιεσμένοι, φανταχτεροί, χοντροκομμένοι, ωραίοι, αυτό εννοώ.

"ART44": Θα μου στείλεις φωτογραφία το κωλαράκι σου;

"DYLAN17": Ναι. Άμα σου αρέσει, θα βρεθούμε;

"ART44": Οκέι. Στείλτο μου.

"DYLAN17": Περίμενε να τραβήξω τη φωτογραφία μου. Σου τη στέλνω σε ένα λεπτό. Είμαι γυμνός και περιμένα να επικοινωνήσει κάποιος μαζί μου γιατί έχω τρελές καύλες, θέλω να βρω αρσενικό, να με πάρει, να με ξεσκίσει. Έτοιμη η φωτογραφία. Σού'ρχεται.

"ART44": Κατεβαίνει. Αν θες άντρα, τον βρήκες.

"DYLAN17": Γουστάρεις και τις γυναίκες;

"ART44": Κι αυτές. Όμως προτιμώ το σεξ με άντρες... Έρχεται η φωτογραφία...!
Ουάου! Έχεις τρυφερό κωλαράκι.

"DYLAN17": Γουστάρεις; Το θες;

"ART44": Πού και πότε θα βρεθούμε;

"DYLAN17": Όποτε και όπου θες. Ένα πράμα μόνο: χωρίς έρωτες. Μη με ερωτευτείς.

"ART44": Ποτέ δεν ερωτεύομαι άντρες. Μόνο το σεξ με ενδιαφέρει. Δεν είμαι γκέι. Θα μου πεις πού θα βρεθούμε; Πότε; Πες μου.

"DYLAN17": Αλήθεια λες; Στα chat γράφουν πολλές μαλακίες.

"ART44": Σου φαίνομαι ψεύτικος;

"DYLAN17": Όχι, δείχνεις αληθινός.

"ART44": Είμαι.

"DYLAN17": Πάρε τα στοιχεία μου.

"ART44": Λύκειο Ναζαρέτ;

"DYLAN17": Θα σε περιμένω, αύριο.

Ακούμε να χτυπάει η πόρτα του DYLAN. Ακούγεται το βασικό μουσικό θέμα.

Στη σκηνή οι 4 υπολογιστές μπαίνουν στη σειρά απέναντι στο θεατή. Ολοι

φωτίζονται ανεξάρτητα, όμως μόνο ένας φωτίζεται έντονα: του DYLAN.

ΜΗΤΕΡΑ (OFF): Ντύλαν! Σου είπα να σβήσεις τον υπολογιστή και να πέσεις για ύπνο!

"DYLAN17": Τώρα, μαμά.

ΜΗΤΕΡΑ (OFF): Όχι τώρα, τώρα αμέσως, ΑΜΕΣΩΣ! Είναι πολύ αργά. Αύριο θα πάρω τον υπολογιστή από το δωμάτιό σου και θα τον κλειδώσω. Όλη νύχτα ξαγρυπνάς και μετά δε θες να πας σχολείο.

Χαμηλώνει το φως στον υπολογιστή του «DYLAN». Φωτίζεται περισσότερο του «BORIS» που έχει μόλις φτιάξει τον ταξιδιωτικό του σάκο. Γράφει ένα μήνυμα στον τηλεφωνητή.

ΜΠΟΡΙΣ: Λείπω και δεν θα επιστρέψω σύντομα. Παρακαλώ αφήστε μήνυμα. Ο Αλλάχ μαζί σας.

Χαμηλώνει το φως στον υπολογιστή του «BORIS» και φωτίζεται ο υπολογιστής της «ERIKA».

ΦΩΝΗ OFF: Έρικα, Έρικα, άνοιξε την πόρτα!

ΕΡΙΚΑ: Θα με σκοτώσεις!

ΦΩΝΗ OFF: Δε θα σε σκοτώσω.

ΕΡΙΚΑ: Έτσι είπες.

ΦΩΝΗ OFF: Επειδή μπήκες στο chat.

ΕΡΙΚΑ: Θέλω να φύγω από δω, άσε με ήσυχη.

ΦΩΝΗ OFF: Ωραία! Αφού θες να φύγεις, άνοιξε την πόρτα.

ΕΡΙΚΑ: Αλήθεια;

ΦΩΝΗ OFF: Άνοιξε την πόρτα.

Η ΕΡΙΚΑ ανοίγει την πόρτα. Χαμηλώνει το φως στον υπολογιστή της.

Δυναμώνει το φως στον υπολογιστή της «PILAR».

Εκείνη ετοιμάζει τη μικρή της βαλίτσα. Είναι έτοιμη να φύγει. Κοιτάζει τριγύρω το δωμάτιό της.

ΠΙΛΑΡ: Αντίο βρομοδωμάτιο, ξεφτιλισμένη γειτονιά, ασφυκτική πόλη, κωλοχώρα, καταραμένοι άνθρωποι, σκατοαέρα, ρημαγμένη πατρίδα, άχαροι φίλοι, ανύπαρκτο μέλλον, ατέλειωτες νύχτες, σκαμμένοι δρόμοι, εδώ δεν έχει καινούργια μέρα, μόνο φαί για γουρουνία, πόσο τα σιχαίνομαι όλα, Θεέ μου! Αυτό ήταν! Αντίο, αντίο, ειρωνικά χαμόγελα, πικραμένοι έρωτες, ζωή που ακόμα δεν έζησα.

Παίρνει τη βαλίτσα της.

Θεέ μου, πόσο ντρέπομαι να λέω πως είμαι από 'δω! Όταν φτάσω στη νέα πατρίδα μου, όταν γίνω κι εγώ πολίτης του πρώτου κόσμου και αρχίσω να γνωρίζω άλλους ανθρώπους, θα λέω πως είμαι από αλλού, ποτέ από εδώ, από αυτό το κοπάδι των ξεχασμένων και ούτε θα ξέρω ούτε θα με ενδιαφέρει, αν αυτό το αρρωστημένο έθνος υπάρχει ή βυθίστηκε για πάντα.

Παίρνει κάποιες κολόνιες που βρίσκονται δίπλα στον υπολογιστή.

Λένε πως για να περάσεις τα σύνορα σε αλείφουν με σκατά Τίγρη, όταν τα μυρίζουν τα σκυλιά στα σύνορα τρομάζουν. Αλλά όταν φτάσω στον πρώτο κόσμο μου, δε θα μυρίζω σκατά τίγρη, θα μοσχοβολάω Σανέλ. Φεύγω. Και δεν

Ξαναγουρίζω.

Σβήνει με μανία τον υπολογιστή. Το φως χαμηλώνει στην PILAR. Δυναμώνει στον DYLAN

Θόρυβος από κτυπήματα στην πόρτα.

ΜΗΤΕΡΑ (OFF): Τον έσβησες;

ΝΤΥΛΑΝ: (σβήνοντας τον υπολογιστή) Ναι μαμά. Τον έσβησα.

ΜΗΤΕΡΑ (OFF): Εντάξει. Φτιάξε τα πράγματά σου για το σχολείο και πέσε για ύπνο.

ΝΤΥΛΑΝ: Ναι μαμά.

ΜΗΤΕΡΑ (OFF): Και σβήσε πια το φως! Να μην το ξαναπώ! Συνεννοηθήκαμε;

ΝΤΥΛΑΝ : Ναι, μαμά.

Ο ΝΤΥΛΑΝ περιμένει να φύγει η μητέρα του. Βρίσκει ένα σάκιδιο και το ακουμπάει σε μία πολυθρόνα. Στη μια μεριά βάζει τη σχολική στολή. Επειτα τα βιβλία του, διάφορα σχολικά είδη.

Τα μετράει σαν να τσεκάρει μία καθημερινή λίστα.

Όλα εντάξει.

Κοιτάζει γύρω-γύρω στο δωμάτιο. Συμβουλευεται το ρολόι.

Φτιάχνει το κρεβάτι του.

Όταν είναι όλα έτοιμα, βγάζει όπλα κάτω από το κρεβάτι του.

Οπλοπολυβόλο Uzi, χειροβομβίδες, στρατιωτικά ρούχα, σβάστικες, τουφέκια, μαχαίρι, φακό.

Η μητέρα χτυπάει δυνατά την πόρτα. Εκείνος τρομάζει.

ΜΗΤΕΡΑ (OFF): Εντάξει;

DYLAN: Πέφτω για ύπνο. Καληνύχτα.

ΜΗΤΕΡΑ (OFF): Καληνύχτα, όνειρα γλυκά.

*Ο ΝΤΥΛΑΝ σβήνει το φως, αλλά ανάβει το φακό.
Βάζει τα όπλα στο σακίδιο. Κλείνει το σακίδιο.*

ΝΤΥΛΑΝ: Δεν θα μείνει ούτε κουνούπι ζωντανό στο κωλοσχολείο.

*Ο ΝΤΥΛΑΝ σβήνει το φως. Σκοτάδι στον ΝΤΥΛΑΝ. Δυναμώνει το φως στην
ΕΡΙΚΑ που, τρομοκρατημένη, φωνάζει και αμύνεται με τα χέρια.*

ΕΡΙΚΑ: Μόνο να μην πονέσω! Σε παρακαλώ, κάνε γρήγορα, μόνο να μην πονέσω!
Θα μ' αφήσεις να προσευχηθώ; Για τ' όνομα του Θεού, μπορώ μόνο να
προσευχηθώ;

*Αρχίζει να προσεύχεται. Σκοτάδι στην ΕΡΙΚΑ. Ανάβει έντονο φως στον BORIS,
που σηκώνεται. Ελέγχει τα εισιτήρια.*

ΜΠΟΡΙΣ: (Διαβάζει) Μαϊάμι-Λονδίνο-Ισλαμαμπάντ. Πολλές ώρες. Καλύτερα να
κοιμηθώ νωρίς.

*Κοιτάζει την ώρα. Βάζει ένα πανί στο πάτωμα, γονατίζει προς τη Μέκκα και
προσεύχεται. Σκοτάδι στον ΜΠΟΡΙΣ. Ανάβει το φως στην ΠΙΛΑΡ.*

ΠΙΛΑΡ: (Βγάζει τα πέδιλα) Απαίσια χώρα, δε θα πάρω μαζί μου ούτε το χόμα
σου.

Και τα πετάει. Σβήνει το φως. Απόλυτο σκοτάδι. Οι προσευχές μπλέκονται με τον ήχο σύνδεσης στο Ίντερνετ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

1

Στη σκηνή ο ΜΠΟΡΙΣ. Στο ένα χέρι κρατάει ένα κινητό τηλέφωνο. Είναι πολύ νευρικός. Στο άλλο χέρι κρατάει κάτι σαν τηλεκοντρόλ. Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 1 και ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 2 προσπαθούν να του μιλήσουν.

ΜΠΟΡΙΣ: Πριν τέσσερα χρόνια κάθισα μπροστά στην τηλεόραση. Δεν έπαιξε τίποτα. Ήμουνα μόνος, εγώ κι ο ίσκιος μου, που αντανακλούσε στην κλειστή τηλεόραση. Κουνούσα τα χέρια μου, η σκοτεινή εικόνα τα κουνούσε κι εκείνη, αλλά ποτέ δεν απαντούσε. Η τηλεόραση έδειχνε το είδωλό μου, αλλά δεν μου απαντούσε.

Και σκέφτηκα: «Η ζωή είναι θλιβερή.» Κι αυτό δεν το ήξερα.

Τότε άρχισα το Chat. Δεν έβλεπα πια τηλεόραση, μόνο μιλούσα στο Chat. Γύριζα απ' τη δουλειά ανυπόμονος, δεν κρατιόμουν, ήθελα να βρεθώ σ' ένα Chat room και να μεταμορφωθώ σ' ένα μυστήριο. Ναι. Να είμαι ένα μυστήριο για τους άλλους. Το Chat σ' αγαπάει ή σε βρίζει, πάντα όμως σε σέβεται. Γνωρίζει την ύπαρξή σου, κι ας μην έχεις όνομα κι ας μην είσαι πρόσωπο πραγματικό. Εγώ, που ποτέ δεν μου άρεσα, που ποτέ δεν είχα συνείδηση όσων έκανα, γινόμουν ένας άνθρωπος ευχαριστημένος με αυτό που έκανε. Ναι. Το Chat ήταν η δουλειά μου και το οξυγόνο μου.

Ξαφνικά υψώνει τη φωνή και λέει στον ΑΣΤΥΝΟΜΟ2.

Πότε θα έρθει το PC και η σύνδεση στο Chat;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: (Στον ασύρματο) Συνεχίζει να μιλάει πολύ και να ζητάει πρόσβαση στο Ίντερνετ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Μπόρις; Μπόρις σε λένε;

ΜΠΟΡΙΣ: «BORIS22» στο Chat.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: (Στον ασύρματο) «BORIS22» στο Chat. Γιατί 22; Τόσο είσαι;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Σαρανταδύο μας είπαν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: (Κάνει νεύμα στον ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ2 να σωπάσει) Για πες μου... «BORIS22». Πότε το σχεδίασες αυτό;

ΜΠΟΡΙΣ: Έχουμε άδεια απ' το Θεό να σκοτώσουμε μέχρι δέκα εκατομμύρια ανθρώπους.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: ΔΕΚΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ! Καθίγια!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Μα ο Θεός απαγορεύει το φόνο!

ΜΠΟΡΙΣ: Το Κοράνι απαγορεύει το φόνο, μιλάει όμως για τους απίστους. Οι ιερείς έδωσαν έγκριση για δέκα εκατομμύρια. Ένας παραπάνω, θα ήταν αμαρτία. Αλλά όχι λιγότεροι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Γι αυτό άρχισες να το παίζεις τρομοκράτης;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Για πες μου, Μπόρις. Πώς έπεισαν έναν άνθρωπο σαν εσένα, καλό οικογενειάρχη, με γυναίκα και παιδιά, με καθαρό ποινικό μητρώο, έντιμο,

να κάνει τέτοια τρέλα;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Να δράσεις ενάντια στην πατρίδα σου!

ΜΠΟΡΙΣ: Δεν είναι αυτή η πατρίδα μου!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Αφού εδώ γεννήθηκες!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: *(Κάνει νεύμα στον ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ2 να σωπάσει)* Σε μένα μίλα!

ΜΠΟΡΙΣ: Πότε θα έρθει το PC; Πρέπει να συνδεθώ στο Chat.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Έρχεται και το Chat.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Τι άλλο θέλεις; Ποια είναι τα αιτήματά σου;

ΜΠΟΡΙΣ: Μη με νευριάζετε, μη με νευριάζετε!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: OK, Μπόρις. Μίλα μαζί μου ...

ΜΠΟΡΙΣ: *(Κοιτάζει τον ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ2 και τον απειλεί με το χειριστήριο)*
Μαζί της! Μαζί της!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Μίλα μαζί μου! Μπόρις! Μπόρις, μαζί μου! *(Ο ΜΠΟΡΙΣ δεν τη βλέπει κι εκείνη αναγκάζεται να φωνάξει)* Μπόρις!

ΜΠΟΡΙΣ: Ναι;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Πες μου λοιπόν; Πόσα εκρηκτικά έχεις στη ζώνη σου;

ΜΠΟΡΙΣ: Ο Αλλάχ είναι μεγάλος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Και βέβαια είναι μεγάλος. Τι έχεις εκεί, ε; Τι είδους εκρηκτικά; TNT; C4;

ΜΠΟΡΙΣ: Πολλά. Όσα χρειάζονται.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Και για πες μου, «BORIS22». Θα τα πυροδοτήσεις;

Ο ΜΠΟΡΙΣ δεν απαντά

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Θα μας σκοτώσεις όλους; Θα με αφήσεις να βγάλω τα παιδιά και τις γυναίκες απ' το κτήριο; Μπόρις, είναι οι γείτονές σου, τους γνωρίζεις, είναι κι άνθρωποι που σ' αγαπούν εδώ μέσα. Δεν θέλεις να τους σκοτώσεις όλους, ε; Εγώ έχω δυο παιδιά, το ξέρεις; Ούτ' εμένα πρέπει να σκοτώσεις, ούτε αυτόν. *(Για τον ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ2)* Σε λίγο καιρό παντρεύεται. Έχει έρθει κι η τηλεόραση, σίγουρα σε βλέπουν οι κόρες σου. Θέλεις να σε δουν χίλια κομμάτια: Να σκοτώνεις αθώους;...

ΜΠΟΡΙΣ: Δεν υπάρχουν αθώοι και δεν θα μιλήσω άλλο. Θέλω έναν φορητό υπολογιστή με σύνδεση στο Ίντερνετ. Πρέπει να μπω στο Chat.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Έρχεται ο υπολογιστής. Θα κάνουμε ό,τι μας ζητήσεις, μόνο μην πυροδοτήσεις τα εκρηκτικά. Δεν θα το κάνεις, εντάξει;

ΜΠΟΡΙΣ: *(Εκνευρισμένος τον απειλεί με το χειριστήριο)* Άμα δεν μπω αμέσως στο Chat θα πεθάνουμε όλοι, θα φύγουμε όλοι μαζί!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Μίλα μαζί μου! Να ηρεμήσουμε λιγάκι. Άκουσέ με καλά. Εμείς το ξέρουμε πως είσαι αγωνιστής.

ΜΠΟΡΙΣ: Μουτζαχεντίν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Φυσικά.

ΜΠΟΡΙΣ: Στη Γάζα, στο Τελ Αβίβ, στη Βηρυτό, στο Λονδίνο, στη Νέα Υόρκη, εδώ, σ' αυτή τη γειτονιά. Είμαστε κοντά, είμαστε παντού. Ο πλανήτης είναι το πεδίο μάχης μας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Ακριβώς. Είσαι αγωνιστής, έχεις έναν σκοπό, δεν είσαι όμως κάθαρο. Εσύ μπορείς και σκέφτεσαι. «Θάνατος στους εβραίους και τους μαύρους», σ' αυτούς όμως που δεν γνωρίζεις, σωστά; Γιατί είσαι αγωνιστής, δεν είσαι όμως κάθαρο. Δεν θες να δεις τους φίλους σου κομμάτια. Είναι οι φίλοι σου. Έχεις δεις τα πρόσωπά τους, έχεις παίξει μαζί τους, είναι άνθρωποι. Έχουν οικογένεια. Είναι οι γείτονές σου. Έτσι δεν είναι;

ΜΠΟΡΙΣ: Το Chat!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Τώρα έρχεται, έρχν φορητό υπολογιστή με σύνδεση στο Ίντερνετ. Πρέπει να μπω στο Chat.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Έρχεται ο υπολογιστής. Θα κάνουμε ό,τι μας ζητήσεις, μόνο μην πυροδοτήσεις τα εκρηκτικά. Δεν θα το κάνεις, εντάξει;

ΜΠΟΡΙΣ: *(Εκνευρισμένος τον απειλεί με το χειριστήριο)* Άμα δεν μπω αμέσως στο Chat θα πεθάνουμε όλοι, θα φύγουμε όλοι μαζί!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Μίλα μαζί μου! Να ηρεμήσουμε λιγάκι. Άκουσέ με καλά. Εμείς το ξέρουμε πως είσαι αγωνιστής.

BORIS: Μουτζαχεντίν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Φυσικά.

ΜΠΟΡΙΣ: Στη Γάζα, στο Τελ Αβίβ, στη Βηρυτό, στο Λονδίνο, στη Νέα Υόρκη, εδώ, σ' αυτή τη γειτονιά. Είμαστε κοντά, είμαστε παντού. Ο πλανήτης είναι το

πεδίο μάχης μας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Ακριβώς. Είσαι αγωνιστής, έχεις έναν σκοπό, δεν είσαι όμως κάθαγμα. Εσύ μπορείς και σκέφτεσαι. «Θάνατος στους εβραίους και τους μαύρους», σ' αυτούς όμως που δεν γνωρίζεις, σωστά; Γιατί είσαι αγωνιστής, δεν είσαι όμως κάθαγμα. Δεν θες να δεις τους φίλους σου κομμάτια. Είναι οι φίλοι σου. Έχεις δεις τα πρόσωπά τους, έχεις παίξει μαζί τους, είναι άνθρωποι. Έχουν οικογένεια. Είναι οι γείτονές σου. Έτσι δεν είναι;

ΜΠΟΡΙΣ: Το Chat!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Τώρα έρχεται, έρχεται το Chat. (Στον ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ2)
Έτσι δεν είναι;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: (Με τον ασύρματο) Λένε πως είναι σχεδόν έτοιμο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Βλέπεις; Έρχεται το Chat. Τι άλλο θέλεις; Ποια είναι τα αιτήματά σου;

ΜΠΟΡΙΣ: Μόνο το Chat.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Και τι θες να κάνεις στο Chat;

ΜΠΟΡΙΣ: Να πάρω την εντολή. Σηκώνω το τηλέφωνο και αντί στα δέκα εκατομμύρια.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: (Στον ασύρματο) Η εντολή θα έρθει από το Chat!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Μπόρις, Μπόρις22, καλέ μου, με αυτά τα εκρηκτικά που έχεις το πολύ πολύ να σκοτώσεις όλους εμάς που είμαστε εδώ, καμιά ογδονταριά σ' ολόκληρο το κτήριο.

ΜΠΟΡΙΣ: Δεν καταλαβαίνετε. Η ζώνη προστατεύει τον πυροκροτητή.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Ποιον πυροκροτητή;

ΜΠΟΡΙΣ: Εγώ είμαι ο πυροκροτητής.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Πυροκροτητής για τι;

ΜΠΟΡΙΣ: Για το W-87 που έχω πίσω μου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Χριστός και Παναγία!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: W-87; Τι είναι αυτό;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Πυρηνική κεφαλή πλουτωνίου, 400 κιλά, μπορεί να εξαφανίσει ολόκληρη τηρητη την πόλη!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Θεέ μου!

*Ο ΜΠΟΡΙΣ στραμμένος προς τη Μέκκα αρχίζει να προσεύχεται στα αραβικά.
Ταυτόχρονα η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1 προσεύχεται στα ελληνικά.*

2

Ήχος από ξυπνητήρι. Μουσική ευχάριστη, χαρούμενη, νεανική. Ο ΝΤΥΛΑΝ σηκώνεται ζωηρά από το κρεβάτι. Ανοίγει τον υπολογιστή. Κάνει γυμναστική. Πλένει τα δόντια του και ταυτόχρονα μουρμουρίζει δυνατά τη μελωδία. Ντύνεται. Χτυπήματα στην πόρτα του.

ΜΗΤΕΡΑ (OFF): Ντύλαν, το πρωινό σου είναι στο τραπέζι.

ΝΤΥΛΑΝ: Έρχομαι μαμά!

ΜΗΤΕΡΑ (OFF): Είναι όλα έτοιμα;

ΝΤΥΛΑΝ: Εργασία, στολή, σακίδιο, όλα.

Μπαίνει η ΜΗΤΕΡΑ.

ΜΗΤΕΡΑ: Κάνε γρήγορα γιατί σήμερα έχω πολύ δύσκολη μέρα.

ΝΤΥΛΑΝ: Μην ανησυχείς μαμά. Εγώ έχω πολύ εύκολη μέρα. Θα γυρίσω νωρίς. Θα έχω πλύνει τα πιάτα πριν έρθεις το βράδυ.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν έχεις διαγώνισμα σήμερα;

ΝΤΥΛΑΝ: Ναι, αλλά... εντάξει.

ΜΗΤΕΡΑ: Εγώ θα έτρεμα έτσι και είχα διαγώνισμα.

NTYΛAN: Ξέρω τι θα μας βάλουν.

ΜΗΤΕΡΑ: Αν συνεχίσεις να διαβάζεις τόσο και να παίρνεις καλούς βαθμούς θα είσαι ο πρώτος στην οικογένεια που θα τα καταφέρει. Ο μοναδικός που θα κάνει αυτό που θέλει.

Η ΜΗΤΕΡΑ βγαίνει. Ο ΝΤΥΛΑΝ έχει ντυθεί. Ψάχνει το σακίδιό του κάτω από το κρεβάτι και το ακουμπάει δίπλα του. Κάθεται μπροστά στο PC.

NTYΛAN: Μπλογκ Ντύλαν.

Γιατί; Για τη φωτιά.

Ξέρεις για τι πράγμα μιλάω;

Έχεις νιώσει την έλξη της; Δεν σε μαγνητίζει; Όταν βλέπεις φωτιά, μπορείς να πάρεις το βλέμμα σου από πάνω της;

Αν κοιτάξεις καλά, στο κέντρο της φωτιάς θα δεις μια μικρούτσικη σκιά.

Μια σκοτεινή σκιά, και γύρω της το κόκκινο και το πορτοκαλί της φλόγας. Μια σκιά που χορεύει στο κέντρο της φωτιάς. Είναι η θεική μορφή. Αν την κοιτάξεις καλά, θα δεις ότι φοράει μια μαύρη χλαμύδα και μια μυτερή κουκούλα, που έχει τρία ή δύο μάτια και από τη μαύρη χλαμύδα βγαίνουν τα χέρια. Χέρια είναι; Μάλλον Φτερά! Ναι. Η μορφή της φωτιάς έχει φτερά.

Αν κοιτάξεις προσεκτικά στο κέντρο της φωτιάς και της θεικής μορφής, θα νιώσεις και τα μάτια σου να καίνε. Και τότε θα δεις πως η μορφή με τη μαύρη χλαμύδα χορεύει και βλέπεις το πρόσωπό της. Και πως η μορφή σε κοιτάζει. Σε κοιτάζει, γιατί αυτή η μορφή σου μοιάζει.

Κι αναρωτιέσαι: Τι γίνεται τώρα; Ποιος κοιτάζει ποιον; Εγώ κοιτάζω τη φωτιά ή μήπως το κέντρο της φωτιάς κοιτάζει εμένα; Ε;

Ε ναι λοιπόν, γι' αυτό το κάνω. Γι' αυτή την ερώτηση.

Ευχαριστώ που μου δίνετε την ευκαιρία να επικοινωνήσω με όλους μου τους φίλους από το chat.

Κλείνει το PC του. Πηγαίνει προς το σακίδιό του. Το επιθεωρεί.

Καραμπίνα, TEC 9 χιλιοστών, δύο βόμβες προπανίου, πυρομαχικά, βενζίνη.
Έτοιμος.

ΜΗΤΕΡΑ(OFF): ΝΤΥΛΑΑΑΑΝ! ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΣΟΥ ΚΡΥΩΝΕΙ!

ΝΤΥΛΑΝ: Έρχομαι μαμά!

Παίρνει το σακίδιό του και βγαίνει. Μουσική.

3

Στη σκηνή η ΠΙΛΑΡ, με μια βαλίτσα δίπλα της. Γράφει σε έναν υπολογιστή.

ΠΙΛΑΡ: Έφτασα στο ξενοδοχείο και περιμένω τον σύνδεσμό σου. Με άφησαν να χρησιμοποιήσω τον υπολογιστή στη ρεσεψιόν, αν και περιμένει πολύς κόσμος. Γι' αυτό σου γράφω γρήγορα και μπορεί να κάνω λάθη ή να φανώ ψυχρή.

Θα 'θελα να ταξιδεύαμε μαζί μ' ένα φορητό για το βορρά. Μ' αυτό που κουβαλάει ταμειακές μηχανές, κοτόπουλα ή μπανάνες, εγώ είμαι η μπανάνα, μια άγουρη μπανάνα, έτοιμη να ωριμάσει, εισαγωγή κατευθείαν από τη Μπανανία μου. Αύριο θα ξυπνήσω εκεί, στην καινούρια μου πολιτισμένη ζωή.

Η μπανάνα φόρεσε ελαφριά ρούχα για να χωρέσει στο φορητό, έτσι μου είπες στο τελευταίο μας chat· ότι θα μπορούμε σε ένα φορητό μικρό, ότι θα στριμωχτώ ανάμεσα σε κούτες, μέσα σε κρυμμένες παγίδες, για να μην μας δουν οι φύλακες στα σύνορα. Δε με πειράζει, όπως και να 'ναι, γιατί αυτή η μπανάνα είναι πολύ χαρούμενη για το μέλλον που την περιμένει.

Ο σύνδεσμός σου στα σύνορα μου είπε ότι πού και πού το φορτίο είναι ψάρια για να ξεγελάει η μυρωδιά τα σκυλιά. Λένε ότι καμιά φορά, αν η αστυνομία ψάχνει πολύ, σε ψεκάζουν με σκατά ελέφαντα ή τίγρη, γιατί τα σκυλιά όταν μυρίσουν ένα ζώο πιο μεγάλο και επικίνδυνο απ' αυτά, φεύγουν.

Γι' αυτό έφερα και λίγο άρωμα Σανέλ, για να μη μυρίζω σκατά. Το φαντάζεσαι; Εγώ μπανάνα, χωρίς ρούχα και να μυρίζω σαν Τίγρη.

Έψαξα στο ίντερνετ ένα ποίημα με Τίγρη, να το μάθω απέξω ενώ θα με αλείφουν.

Τίγρη, Τίγρη που καις

στα δάση της νύχτας
 ποιο μάτι, ποιο χέρι αθάνατο
 μπόρεσε να συλλάβει την τρομερή
 σου συμμετρία;
 Σε ποιες αβύσσους, ποιους ουρανούς μακρινούς
 άναψε η φλόγα των ματιών σου;

Τι να 'ναι ο Τίγρης στο ποίημα; Μακάρι να πιανε το κόλπο όχι μόνο στο φορτηγό με τους αστυνομικούς, αλλά κάθε μέρα, πάντα. Χτες, πριν δυο χρόνια, όταν ήμουν έφηβη. Αχ, πόσο χρειαζόμουν τότε λίγα σκατά λιονταριού, για να δαγκώνω αυτούς που ήθελαν να με κατασπαράξουν και αετού, για να περάσω τα σύνορα, χωρίς το κωλοφορτηγό· ή καλύτερα ύαινας, για να αρχίσω να γελάω από τώρα, πιο πολύ με μένα και τη ζωή μου παρά με τα σκατά που με τριγουρίζουν. Αυτό που με φοβίζει περισσότερο είναι πως είμαι μόνη μου σ' αυτή την ιστορία. Αλλά έτσι θα γίνει. Αυτή η μπανάνα-τίγρη θα μπει μόνη της στον κόσμο σου, στον ανεπτυγμένο κόσμο σου και αύριο θα είμαι η τελευταία που θα φτάσει στον ανεπτυγμένο κόσμο. Θέλω τόσο πολύ να έρθω εκεί, που σε λίγο, θα καταλήξω να είμαι από τις πρώτες τίγρεις στις αβύσσους, στους μακρινούς ουρανούς και στη φωτιά των ματιών σου.

Με ξέρεις πια. Αυτή η τίγρη τρώει κόσμο. Ακόμα και τον ανεπτυγμένο κόσμο. Έστω κι αν είναι μόνη και φοβάται. Έστω κι αν κοστίζει τρεις χιλιάδες δολάρια, έστω κι αν μυρίζω σκατά θηρίου, έστω κι αν η πραγματική Τίγρη δεν ξέρει τι σημαίνει να σε βλέπουν τελικά σαν πραγματική μπανάνα, γιατί φεύγω για το βορρά, αυτό είναι το μόνο σίγουρο.

Θα τα πούμε αύριο στο μουσείο. Αύριο θα είμαι μια άλλη. Η ίδια Μπανάνα, αλλά με μυρωδιά τίγρης, να ζωγραφίζω τον κόσμο μου, χαρούμενη και με ένα μέλλον σίγουρο.

Μουσική.

4

Στη σκηνή ο «80MIN», ο «BROTHER6» και η «SEX4AIDS» μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή τους.

«80MIN»: Βάζω το βίντεο. Κινούμαι γρήγορα και είμαι μεταμφιεσμένος. Ξεχάστε το πρόσωπό μου. Δε θα με αναγνωρίσετε. Έχω καλύψει όλα τα ίχνη μου. Δεν είμαι ερασιτέχνης σίριαλ κίλερ.

«SEX4AIDS»: Το κοίταξα στο ίντερνετ: «Ψάχνω οροθετικό για να κολλήσω AIDS». Ψάχνω τον χυμό που θα μ' ελευθερώσει. Σπέσιαλ σεξ. Κάθε νύχτα είναι η τελευταία. Θέλω να ζήσω, και ζωή είναι το σεξ. Και σίγουρο σεξ είναι το σεξ με οροθετικό.

«DYLAN17»: Το πρόγραμμα λέγεται «κούκλα βουντού». Κάνει μόνο του εγκατάσταση στον σκληρό σου δίσκο. Και από κει, στον κόσμο σου. Αυτό τον κόσμο που σου μιλάει, που σε ακούει, που σου ψιθυρίζει και σβήνει τους ήχους της μοναχικής νύχτας. Η κούκλα βουντού ελέγχει τη ζωή σου και σε κάθε σύνδεση, καρφώνει τις βελόνες τη μία μετά την άλλη, χωρίς βιασύνη, μία-μία...

«80MIN»: Της υποσχέθηκα πως αν άνοιγε την πόρτα θα την άφηνα να φύγει. Μετά από δυο χρόνια που ζούμε μαζί, που είσαι ο θόρυβος στο σπίτι μου, τα άγρυπνα βράδια μου, ο πυρετός που δεν πέφτει, η παρέα μου στην τηλεόραση και στα Chat, η θετή μου κόρη, η κυρία του σπιτιού, η γυναίκα μου, το παθιασμένο μου σεξ, εσύ η ηττημένη, η τρέλα μου, να σε αφήσω να φύγεις;

«SEX4AIDS»: Αυτός είχε AIDS κι εγώ ήμουν έτοιμη να κολλήσω. Και μου έλεγε «Δε φοβάσαι; Δεν καταλαβαίνεις πως είναι σαν πιστόλι στον κρόταφο, σα να σου

κόβω το λαιμό, σαν καταδίκη σε θάνατο;» Εγώ όμως του είπα «Ξέρεις πόσο θέλω αυτό το δώρο, πόσο λαχταρώ αυτό τον ιό και πόσο ανυπομονώ να ξυπνήσω από το όνειρο της ζωής. Έρχεσαι; Να καβαλήσουμε το θηρίο χωρίς σέλα και χωρίς προφύλαξη.

«DYLAN17»: Τότε, η κούκλα βουντού εμφανίζεται σε όλες τις γωνιές και αρχίζει να σου καρφώνει τις βελόνες. Η βελόνα σε διαπερνά σαν ανάμνηση, σα μελωδία που σου κόλλησε εκείνη τη μέρα και την τραγουδάς συνέχεια, σαν το πρόσωπο κάποιου που είδες να περνάει κι από τότε το βλέπεις συνέχεια. Είσαι η κούκλα και ετοιμάζεσαι να θαφτείς σαν πρωταγωνιστής στο φέρετρο με τις βελόνες, στον κήπο του σπιτιού σου.

«80MIN»: Και αν σας ομολογήσω πως δεν είμαι σίριαλ κίλερ; Ότι μου αρέσει να ομολογώ εγκλήματα επειδή νιώθω πάντα ένοχος; Ότι στ' αλήθεια έχω απαγάγει μια μικρούλα και την κρατάω στο υπόγειο εδώ και δυο χρόνια, αλλά ποτέ δε σκότωσα κανέναν; Θα ήμουν και τότε πρωταγωνιστής;

«SEX4AIDS»: Θέμα για κουβέντα στις γιορτές, στην οικογένεια, το επίκεντρο της προσοχής. Από κομπάρσα πρωταγωνίστρια. Έτσι είναι το AIDS. Είναι δικό μου, κανενός άλλου. Τώρα πια το έχω. Είμαι φορέας, ανήκω στην αδερφότητα κι είμαι γεμάτη από τον ιό. Τώρα μπορώ να τον μεταδώσω κιόλας, να τον παραχωρήσω στους τυχερούς εκλεκτούς.

«DYLAN17»: Γιατί όταν η κούκλα βουντού έχει θαφτεί και περιμένει από το φέρετρό της το μοιραίο αποτέλεσμα, ακούγεται η σύνδεση με το ίντερνετ, έρχεται σαν τη σύριγγα με το ναρκωτικό της ημέρας. Μπαίνει αθόρυβα, σχεδόν χωρίς πόνο, από την πλάτη σου, από τον λαιμό σου, ανάμεσα στα δυο αυτιά και σου χωρίζει το κεφάλι στα δύο.

Είσαι η κούκλα, είσαι στα χέρια του Βουντού. Αυτός σε κάνει να ακολουθείς τη φωτιά. Και στο τέλος γίνεσαι ο πρωταγωνιστής στον κόσμο του δικτύου.

Όχι ο ήρωας. Ο πρωταγωνιστής που κείτεται άψυχος.

Με την τελευταία βελόνα που μπαίνει στην καρδιά σου. *Μουσική.*

5

Δωμάτιο ξενοδοχείου. Η MOM_TO_BE καθισμένη σ'έναν καναπέ. Δίπλα της ο ΑΔΕΡΦΟΣ. Απέναντι η ΑΝΤΡΕΑ.

MOM_TO_BE : Τι καλά! Καταφέραμε επιτέλους να βρεθούμε!

ΑΝΤΡΕΑ : Κι εγώ ήθελα πολύ να σας γνωρίσω! (Στον ΑΔΕΡΦΟ) Είστε ο πατέρας;

MOM_TO_BE : Ο πατέρας εξαφανίστηκε. Αυτός είναι ο αδερφός μου, η μόνη οικογένεια που έχω.

ΑΝΤΡΕΑ: Ο άντρας μου κι εγώ ανήκουμε σε δύο μεγάλες και αγαπημένες οικογένειες. Στις οικογενειακές γιορτές μας, είναι τόσα τα αυτοκίνητα που δεν φτάνει όλος ο δρόμος για να παρκάρουν. Ούτε οι καρέκλες φτάνουν για όλους, ούτε τα ποτήρια. Είμαστε οι μόνοι χωρίς παιδιά και η πίεση είναι αφόρητη. Κανείς δεν μας λέει τίποτα, αλλά εμείς το νιώθουμε.

MOM_TO_BE : Σε λίγες μέρες όμως, θα έχετε το δικό σας μωρό.

ΑΝΤΡΕΑ: Το νιώθεις;

MOM_TO_BE : Έλα. Πιάσε.

Η ΑΝΤΡΕΑ πάει φοβισμένη να αγγίξει. Η MOM_TO_BE της πιάνει το χέρι. Και οι δυο νιώθουν την εγκυμοσύνη της.

MOM_TO_BE : Νιώθεις κάτι;

ANTPEA : *(Ευτυχισμένη)* Νιώθω... κάτι ...κάτι σαν παλμό! Να 'ναι η καρδιά του;

MOM_TO_BE : Πριν από λίγο κλοτσούσε σαν τρελό.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Λένε ότι τα αγόρια κλοτσάνε πολύ.

MOM_TO_BE : Αυτό θέλει να βγει απ' τον έβδομο.

ANTPEA : Εμείς δεν βλέπουμε την ώρα. Είμαστε πολύ συγκινημένοι στο σπίτι. Ο άνδρας μου τελείωσε με το βάψιμο του δωματίου του. Αυτός ήθελε κόρη, και είχε βάψει το δωμάτιο ροζ για το κακό μάτι, ένα πολύ ωραίο ροζ, με περιγίπισσες και νεράιδες να πετάνε στο ταβάνι. Τώρα όμως πρέπει να το αλλάξει.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Να ζωγραφίσει αυτοκίνητα και ρομπότ, αυτά θέλουν τ' αγοράκια.

ANTPEA : Θέλουμε όμως να είναι ευαίσθητο. Αυτό το παιδί είναι η ζωή μας. Όλα απέκτησαν νόημα από τότε που μας πρόσφερες αυτό το δώρο του Θεού.

MOM_TO_BE : Ομολογώ ότι από τότε που σε γνώρισα, θα ήθελα πολύ να ήταν πράγματι δώρο.

ANTPEA : Τα χρήματα δεν έχουν αξία, καλή μου. *(Ρίχνοντας το βλέμμα της γύρω στο δωμάτιο.)* Σου είπα πως δεν χρειάζεται να συναντιόμαστε σ' αυτά τα ξενοδοχεία. Να έρθεις να μείνεις σπίτι μας.

MOM_TO_BE : Σ' ευχαριστώ πολύ, αλλά έχω άλλες υποχρεώσεις *(Δείχνει τον αδερφό της)* ...και μένω σπίτι του.

ANTPEA : Το σπίτι μας είναι σπίτι σου, όπως και να 'χει. Θα γεννήσεις το παιδί

μας και είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε αυτές τις τελευταίες μέρες.

MOM_TO_BE : (Στον αδερφό της) Έρχεται, το νιώθω. (Στην ANTPEA) Αν δεν ήσουν εσύ, θα έψαχνα νταντά για αύριο! Κοίτα, πρέπει να αποφασίσουμε ποιος θα κόψει τον ομφάλιο λώρο!

ANTPEA : Ό,τι θες εσύ, ειλικρινά. Εσύ είσαι η μητέρα.

MOM_TO_BE : Εγώ απλώς θα το γεννήσω, η μητέρα είσαι εσύ. Το καλύτερο είναι να κόψεις εσύ το λώρο και να το πάρεις μια και καλή. Δεν θέλω να μου το δείξουν, ούτε να δω το πρόσωπό του. Είναι ο γιος σου. Η οικογένειά σου. Θα είναι το αίμα σου, γιατί αίμα σου θα γίνει άμα το μεγαλώσεις, με τις αξίες σου, τις αρχές και τις προσδοκίες σου.

ANTPEA : Ευχαριστώ γλυκειά μου, ευχαριστώ....

ΑΔΕΡΦΟΣ: (Κοιτάζοντας το ρολόι.) Περνάει η ώρα... Πρέπει να αγοράσουμε ρούχα. (Στην ANTPEA) Δεν έχει τίποτα σχεδόν να βάλει, καταλαβαίνεις... Και...

ANTPEA : Ναι, φυσικά. (Βγάζει ένα πακέτο και του το δίνει.) Εδώ είναι όλα. Αποφασίσαμε να σου τα δώσουμε όλα μια και καλή γιατί σε νιώθουμε σαν κόρη μας.

MOM_TO_BE : Είχαμε συμφωνήσει τα μισά τώρα και τα υπόλοιπα μετά ...!! (Τη φιλάει) Δεν ήταν ανάγκη...(Νιώθει έντονο πόνο.) !Αχ! Αχ! Θέε μου, Θεέ μου.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Τι έπαθες;

MOM_TO_BE : (Δείχνοντας το πάτωμα.) Κοίτα!

ΑΔΕΡΦΟΣ: Τι;

MOM_TO_BE : Νομίζω πως έρχεται, γεννάω!

ΑΔΕΡΦΟΣ: *(Παίρνει γρήγορα μια βαλίτσα.)* Φύγαμε!

MOM_TO_BE : Είμαι έτοιμη!

ΑΝΤΡΕΑ : *(Παίρνει το τηλέφωνο.)* Θα τηλεφωνήσω στον άντρα μου να πάει στην κλινική.

MOM_TO_BE : *(Στον αδελφό που απαντάει καταφατικά.)* Το αμάξι έχει βενζίνη; Αλλαξιά έχουμε; Τα χρήματα; Φυσικά, εδώ τα έχω! Θεέ μου, έρχεται!

ΑΝΤΡΕΑ : *(Στο τηλέφωνο.)* Αγάπη μου. Ήρθε η ώρα. Δεν είναι υπέροχο; Σήμερα θα γίνουμε γονείς! Θεέ μου! Τι μέρα είναι; Είμαι τόσο συγκινημένη! *(Ακούει στο τηλέφωνο.)* Τέλεια. Θα βρεθούμε στη κλινική.

ΑΔΕΡΦΟΣ: *(Παίρνοντας τα πράγματα.)* Εμείς είμαστε έτοιμοι. Φεύγουμε!

ΑΝΤΡΕΑ : Πάω στην κλινική να κανονίσω. Θα σας δω εκεί.

MOM_TO_BE : Σε λίγα λεπτά!

Οι δυο γυναίκες δίνουν τα χέρια. Η ANDREA τη φιλάει πολύ τρυφερά.

ΑΝΤΡΕΑ : Όλα θα πάνε καλά. Με τη βοήθεια του Θεού.

MOM_TO_BE : Αμήν.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Πρόσεχε στο δρόμο!

ΑΝΤΡΕΑ : *(Βγαίνοντας.)* Κι εσείς. Θεέ μου. Θα γίνω μητέρα.

Βγαίνει εντυχισμένη. Η MOM_TO_BE βγάζει μερικές κραυγές. Ο ΑΔΕΡΦΟΣ κουβαλάει τα πράγματα.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Λοιπόν;

Η MOM_TO_BE ακουμπάει το υπογάστριο και με μια γκριμάτσα πόνου, βγάζει κάτι που είχε εκεί. Είναι κάτι μεταξύ μαξιλαριού και υφάσματος, που παρίστανε την κοιλιά της εγκύου.

MOM_TO_BE : Δε φαντάζεσαι πόσο με ζεσταίνει αυτό το πράγμα.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Πάντως έχεις ασάλινα νεύρα. (Τη μιμείται.) «Πιάσε εδώ».

MOM_TO_BE : Την τελευταία φορά το ένιωσα να κλοτσάει.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Υπάρχει τρελός κόσμος.

MOM_TO_BE : Αμ αυτό με τις οικογενειακές γιορτές κι ότι είναι οι μόνοι χωρίς παιδιά; Έχεις δει πιο αξιολύπητη γυναίκα απ' αυτήν;

ΑΔΕΡΦΟΣ: Εύκολο μου φάνηκε.

MOM_TO_BE : Εύκολο για σένα που δεν έκανες τίποτα, εγώ όμως έπρεπε να πουλήσω το παραμύθι και να κουβαλάω κι αυτό.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Και σου έδωσαν όλα τα λεφτά.

MOM_TO_BE : Πολλές φορές το κάνουν. Μ'εμπιστεύονται τόσο, που μου δίνουν όλο το ποσό μαζί, προκαταβολικά. Μόνο δυο φορές αναγκάστηκα να μείνω με τα μισά.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Και μετά;

MOM_TO_BE : Εξαφανίζομαι.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Σ' έχουν δει όμως.

MOM_TO_BE : Και δεν θα με ξεχάσουν ποτέ. Βάφομαι, αλλάζω το μαλλί, κάνω ότι χρειάζεται. Ούτε το όνομά μου δεν ξέρουν. Ακόμα γράφουν το ψευδώνυμό μου, «MOM_TO_BE». Αυτοί οι άνθρωποι έχουν συνηθίσει να τα αγοράζουν όλα με τα λεφτά, γι' αυτό δεν ενδιαφέρονται για τα ονόματα των άλλων. Σου μιλάνε και σου φέρονται λες και είσαι ανύπαρκτος, λες και το όνομά σου δεν είναι απαραίτητο.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Και η αστυνομία;

MOM_TO_BE : Ποτέ δεν φωνάζουν την αστυνομία. Δεν έχουν ονόματα, ούτε διεύθυνση, ούτε ξέρουν πώς να με βρουν. Και το χειρότερο είναι ότι δεν μπορούν να με περιγράψουν. Ο πόνος δεν τους αφήνει να με περιγράψουν.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Και όλα αυτά με το Chat;

MOM_TO_BE : Εκεί είναι ο κόσμος, μωρό μου. Χθες που ήμουνα μέσα, συζητούσαν ένας απαγωγέας και το θύμα του.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Σ' αυτά τα Chat, μπαίνει κάθε καρδιάς καρύδι .

MOM_TO_BE : Κι εγώ, έχω μείνει τόσες φορές έγκυος στο Internet που νιώθω πια σαν κουνέλα. Πάμε. *(Και οι δυο σβήνουν τα ίχνη τους και αφήνουν τα πάντα καθαρά.)* Στο δρόμο χρειάζεται να συνδεθώ οπωσδήποτε με το chat. Έχω μια οικογένεια, τους Γκουτιέρες, που περιμένουν να τους κάνω μια κορούλα.... Έι, Τι ήταν αυτό με τα ρομπότ;

ΑΔΕΡΦΟΣ: Δεν ξέρω. Δεν ήξερα τι να πω.

MOM_TO_BE : Έλα, δώσε μου ένα φιλί.

ΑΔΕΡΦΟΣ: Ένα πουλί;

MOM_TO_BE : Φιλί χαζέ.

Φιλιούνται. Στον αδερφό δεν αρέσει. Μουσική.

6

Ο ΝΤΥΛΑΝ, μπαίνοντας στο σχολείο.

ΝΤΥΛΑΝ: Θα ήμουν ο μοναδικός στην οικογένεια που τα κατάφερε. Περπατάω στο Λύκειο Ναζαρέτ σαν τον Ιησού στα νιάτα του. Οι φίλοι και οι καθηγητές μου με χαιρετούν. Ο υπεύθυνος ασφάλειας ούτε που γυρίζει να με κοιτάξει, η κοπέλα μου ή η πρώην κοπέλα μου ή ό,τι άλλο θα ήθελε να είναι σηκώνει το χέρι της και με χαιρετάει, κουνώντας τα δάχτυλα, λες και πατάει τα πλήκτρα ενός ανύπαρκτου τηλεφώνου. Ανύπαρκτου για μένα, γιατί ποτέ δε μου τηλεφωνεί, ποτέ δεν κρατάει τον αριθμό μου, ποτέ η φωνή μου δεν περνάει από το ακουστικό της.

Με τα κορίτσια όλα μου πάνε στραβά. Μάλλον άσχημα παρά στραβά. Ίσως επειδή τους τα εξομολογούμαι όλα και τους λέω την αλήθεια: τα πράγματα που μου αρέσουν, τις ιδέες που υποστηρίζω, τις εμπειρίες μου στο σεξ που τόσο τις τρομάζουν.

Με χαιρετούν παλιοί δάσκαλοι, ξεχασμένοι μαθητές, κακιασμένοι συμμαθητές, παιδιά-θύματα, αντιπαθητικές μειονότητες, παλιάνθρωποι. Με χαιρετάνε αυτόματα τα Ζόμπι που δεν με κοιτάζουν στα μάτια και μαζί τους οι άλλοι, που γυρίζουν την πλάτη προτού με δουν.

Γι' αυτό κανείς τους δεν προσέχει ότι μπαίνω στο Γυμνάσιο Ναζαρέτ με έναν Τίγρη πλάι μου. Ξέρω ότι ακούνε το βρυχηθμό του, ακούνε τα νύχια του που γδέρνουν το γρανιτένιο πάτωμα, νιώθουν στην ανάσα του τη μυρωδιά του αρνιού που κατασπάραξε. Ακόμα κι έτσι όμως, κανείς δεν αισθάνεται το θηρίο που παραμονεύει.

Είναι ο Τίγρης. Ένας τίγρης κι εγώ, στο σχολείο, ξεπληρώνουμε λογαριασμούς. Ένας τίγρης της Μαλαισίας που ανοίγει τα μάτια και σκέφτεται εσένα.

Ο ΝΤΥΛΑΝ αλλάζει θέση πάνω στη σκηνή. Πίσω του βλέπουμε την εικόνα ενός τίγρη. Περπατούν και οι δυο με τον ίδιο τρόπο.

ΝΤΥΛΑΝ: Τότε, μπαίνω στο κυλικείο.

Θόρυβος κυλικείου.

Θα ήμουν ο μόνος στην οικογένεια που τα κατάφερε.

Στέκομαι στην πόρτα και τους παρατηρώ όλους. Ο Τίγρης μου σηκώνει το κεφάλι, γλείφεται και κοιτάζει επίμονα το «πηγαδάκι» με τις «ωραίες», τις «αρουραίες», αυτές που δε με κοιτάζουν ποτέ και δεν με καλούν στα πάρτι τους, στις εξόδους, στις εργασίες τους. Τις ωραίες αρουραίες που όλους τους φιλάνε κι εμένα με φτύνουν.

Μπράβο Τίγρη. Κοίτα τες καλά. Κράτα στο μυαλό σου τις σατινέ φιγούρες τους. Μύρισε τα ασφυκτικά τους αρώματα. Μην τις αφήσεις να τρέξουν προς το παράθυρο όταν έρθει η ώρα σου Τίγρη, γιατί η γαζέλα-αρουραία τρέχει σαν τρελή όταν ερωτευτεί το θάνατο.

Εδώ είμαι λοιπόν, στην πόρτα του κυλικείου, με τον Τίγρη μου της Βεγγάλης, λυμένο δίπλα μου.

Και όπως πάντα, ακόμα κι έτσι, κανείς δε μου δίνει σημασία.

Όλες και όλοι μιλάνε, λένε μισόλογα με τους ύποπτους, προβλέψιμους φίλους τους, με τις χρυσοντυμένες συνοδείες τους.

Όπως όταν μπαίνουμε στο ασανσέρ και όλοι θέλουμε να μιλήσουμε, αλλά λειτουργούμε αυτόματα και αμυντικά και κοιτάμε το πάτωμα. Είμαστε όλοι πολύ κοντά και όλοι κλεισμένοι στον εαυτό μας. Αν κοιταχτούμε στα μάτια πολλή ώρα ποιος ξέρει τι μπορεί να μας συμβεί;

Και ο Τίγρης αρχίζει να παίρνει ξανά φωτιά και μαζί του αρχίζει να τρέμει το χέρι μου και μαζί με το χέρι μου κι ο ουρανός κι ευχαριστώ το Θεό γιατί αυτή τη φορά, στο ίδιο κυλικείο που τόσες φορές δεν έζησα, τώρα έχω μαζί μου το Ούζι μου, με 1100 ριπές, το TEC 9 χιλιοστών, τη διπλόκαννη καραμπίνα μου, τις τέσσερις χειροβομβίδες μου, το κυνηγετικό μου μαχαίρι, τις μπότες εκστρατείας μου, τον Τίγρη της Βεγγάλης μου και την απέραντη όρεξη να γαμήσω όλους αυτούς τους μαλάκες όσο πιο γρήγορα μπορώ.

Θα ήμουν ο μόνος στην οικογένεια που τα κατάφερε.

Και μαζί με μένα, μόνο μια τολμηρή σκέψη, μια ακλόνητη σκέψη, υπερβατική, μια επική σκέψη που θα εμφανιστεί στις αυριανές εφημερίδες και στα δικά μας καθημερινά chat και σε όλες τις κούκλες Βουντού που είναι θαμμένες στο σπίτι σου, στους χώρους του διαδικτύου, στα μπλογκ, στο hotmail, στο MySpace, το YouTube, το Google, το Yahoo, RSS, iTunes, SMS, Podcast και τα λοιπά.

Κι η περίπλοκη αυτή σκέψη θα είναι η εξής:

Τι έκφραση είχε το πρόσωπό τους όταν με είδαν να τους σημαδεύω στο κεφάλι; Πάμε Τίγρη. Είμαστε στο κυλικείο και είναι ώρα να φάμε.

Θόρυβος καφετέριας που ανακατεύεται με μουσική.

7

Σύνορα. Στη σκηνή το ΚΟΓΙΟΤ και η ΠΙΛΑΡ. Εκείνη του δίνει τα χρήματα.

ΚΟΓΙΟΤ: Σπέσιαλ τιμή, σας μιλάμε με το σεις και με το σας, δεν έχετε παράπονο. Για το ταξίδι τώρα. Τα πράγματα είναι πολύ απλά. Θα μπείτε στο πίσω μέρος του φορτηγού. Όταν χτυπήσουμε δυο φορές, έτσι (*χτυπάει δυο φορές*) θα πει πως είμαστε στα σύνορα. Ή πως υπάρχουν φύλακες ή κάποιος κίνδυνος. Τότε, θα σκεπαστείτε με αυτήν την κουβέρτα.

ΠΙΛΑΡ: Που μυρίζει σκατά τίγρη.

ΚΟΓΙΟΤ: Που μυρίζει σκατά τίγρη, για να ξεγελάσει τα σκυλιά. Τα μυρίζουν και φεύγουν, φυσικό είναι. Εσείς καθόσαστε ήσυχα, εκεί, ακίνητη. Κι αν ανοίξουν την πόρτα και ακούσετε φωνές, θα κάνετε τον ψόφιο κοριό. Η αστυνομία θα προσπαθήσει να σας τρομάξει, για να κουνηθείτε, αλλά ουσιαστικά δεν είναι σίγουροι πως είναι κάποιος εκεί. Δεν το ξέρουν. Μόλις φτάσουμε, ανοίγουμε την πόρτα και είστε ελεύθερη.

ΠΙΛΑΡ: Και πόσο διαρκεί το ταξίδι;

ΚΟΓΙΟΤ: Με τους ελέγχους και τις στάσεις, συν κάποιο χρόνο έξτρα για προστασία, γύρω στις έξι ώρες.

ΠΙΛΑΡ: Κι αν υπάρχει μια ανάγκη;

ΚΟΓΙΟΤ: Τώρα δεν σας το είπα; Θα χτυπήσουμε δυο φορές;

ΠΙΛΑΡ: Για τουαλέτα εννοώ.

ΚΟΓΙΟΤ: Δε μου λέτε, νομίζετε πως θα μπειτε στο αεροπλάνο, στην πρώτη θέση;

ΠΙΛΑΡ: Ξέρω πολύ καλά πού θα μπω.

ΚΟΓΙΟΤ: Χαρτιά έχετε;

ΠΙΛΑΡ: Όχι, βέβαια. Αν είχα χαρτιά...

ΚΟΓΙΟΤ: Δεν θα ήσασταν εδώ, έτσι δεν είναι;

ΠΙΛΑΡ: Έτσι είναι.

ΚΟΓΙΟΤ: Τότε λοιπόν, σκεφτείτε το εξής. Σκεφτείτε όταν θέλετε να πάτε τουαλέτα και δεν μπορείτε γιατί δεν υπάρχει χαρτί. Δεν μπορείτε να σκουπιστείτε και προτιμάτε να περιμένετε. Το ίδιο πράγμα είναι. Κρατηθείτε, γιατί δεν υπάρχει χαρτί. Κι αν η ανάγκη είναι πολύ μεγάλη, κρατηθείτε. Κι αν δεν μπορείτε να κρατηθείτε, αν έχετε φτάσει στα όρια, αν είναι ζήτημα ζωής και θανάτου, τότε και πάλι κρατηθείτε. Έτσι είναι η ζωή, σενιορίτα, θέλει υπομονή. Να το μάθετε μια και καλή. Σας το λέω εγώ.

ΠΙΛΑΡ: Θα κρατηθώ, κι αν δεν μπορέσω, θα τα κάνω πάνω μου.

ΚΟΓΙΟΤ: Έτσι είμαστε όλοι, τα κάνουμε πάνω μας. Μόνο προσπαθήστε να μη πάρετε στο λαιμό σας και κάναν άλλο. Ειδικά άμα χέζετε ροζ σκατά. Μια φορά ήρθε μια τέτοια. Την έλεγα Ιατρική Βαφή και έχεζε ροζ σκατά.

ΠΙΛΑΡ: Μη με κοροϊδεύετε. Δεν είναι απαραίτητο.

ΚΟΓΙΟΤ: Πακέτο με το ταξίδι, μαντάμ. (Ενοχλημένος) Μου είχανε πει πως είστε

22 χρονών.

ΠΙΛΑΡ: Θα έγινε μπέρδεμα με...

ΚΟΓΙΟΤ: Δεν πειράζει. Το ίδιο κάνει.

ΠΙΛΑΡ: Και ένα πράγμα...

ΚΟΓΙΟΤ: Ένα τραύμα;

ΠΙΛΑΡ: Όχι, ένα πράγμα.

ΚΟΓΙΟΤ: Παρακαλώ.

ΠΙΛΑΡ: Ποιος άλλος θα είναι μαζί μου;

ΚΟΓΙΟΤ: Αυτοί οι δύο.

ΠΙΛΑΡ: Δύο άντρες;

ΚΟΓΙΟΤ: Για άντρες μοιάζουν. Αν και τη σήμερον ημέρα, ποτέ δεν ξέρεις.

ΠΙΛΑΡ: Κι αν συμβεί τίποτα;

ΚΟΓΙΟΤ: Σαν τι δηλαδή;

ΠΙΛΑΡ: Ξέρω γω; Αν αυτοί οι δύο τρελοί πάνε να μου κάνουν κακό.

ΚΟΓΙΟΤ: Ακούστε, κυρία μου, εδώ είμαστε όλοι τίμοι άνθρωποι. Όλοι έχουν οικογένειες και θέλουν να αρχίσουν μια καινούρια ζωή. Κανείς δεν θέλει να κάνει κανένα έγκλημα. Αυτό νομίζουν εκεί πέρα, αλλά στην πραγματικότητα, ούτε εγκλήματα υπάρχουν ούτε εγκληματίες· μονάχα όρεξη για δουλειά. Εσείς τι

θέλετε;

ΠΙΛΑΡ: Να δουλέψω.

ΚΟΓΙΟΤ: Ε τότε κόψτε τις μαλακίες.

Το ΚΟΓΙΟΤ της γυρίζει την πλάτη. Πάει να φύγει αλλά ξαναγυρίζει.

ΚΟΓΙΟΤ: Τελικά θα έρθετε;

ΠΙΛΑΡ: Ένα λεπτό. Πάω να κάνω μια Ιατρική Βαφή, αλλά καφέ σχεδόν μαύρη κι επιστρέφω.

ΚΟΓΙΟΤ: Ευκαιρία είναι. Τελευταία μέρα με κωλόχαρτο.

Η ΠΙΛΑΡ κρύβεται σε μια μεριά και κάθεται σαν να κάνει την ανάγκη της, στην πραγματικότητα όμως αρχίζει να απαγγέλει το ποίημα. Δεν μπορεί να το τελειώσει όμως γιατί αρχίζει να κλαίει σαν μικρό παιδί. Μουσική.

8

Ακούγονται στο βάθος ήχοι από κάποιες σειρήνες. Έντονο φως στην ΕΡΙΚΑ.

ΕΡΙΚΑ: Νομίζω πως όταν ανακαλύψει ότι πάω να το σκάσω θα με σκοτώσει. Πάντα μου έλεγε: «Κάποια στιγμή θα σε σκοτώσω έτσι ή έτσι» και αράδιαζε ονόματα κατά συρροή δολοφόνων που τάχα έκαναν εκείνο ή το άλλο. Αλλά έμαθα σ' αυτά τα δυο χρόνια πως όταν αυτός άρχιζε τα παραμύθια του, εμένα τελικά δεν μου συνέβαινε τίποτα.

Του άρεσε να τον φοβάμαι.

Και τον φοβόμουν, αλήθεια.

Αν και κάποιες φορές έκανα πως φοβάμαι, δεν είναι δα και τόσο δύσκολο, όταν είσαι πάνω από δυο χρόνια στα χέρια ενός απαγωγέα, ύστερα από ένα «ραντεβού στα τυφλά» μέσω chat.

Σήμερα όμως η πόρτα της φυλακής μου είναι ανοιχτή.

Και βρίσκομαι μπροστά στο δίλημμα:

Μήπως είναι παγίδα; Να προσπαθήσω να το σκάσω; Και αν το κάνω; Θα με σκοτώσει; Και αν δεν το κάνω; Θα μείνω εδώ για πάντα;

Αποφασίζω λοιπόν ότι ήρθε η ώρα να φύγω.

Και τρέχω!

Το φως στην ΕΡΙΚΑ χαμηλώνει. Ακούμε φωνές και σειρήνες να πλησιάζουν.

Φωτίζεται ο ΜΠΟΡΙΣ, στην ίδια κατάσταση με τη ζώνη γεμάτη εκρηκτικά και τον πυροκροτητή στο χέρι. Ο δεύτερος αστυνομικός τον σημαδεύει με ένα πιστόλι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Θα του ρίξω!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Αν του ρίξεις, θα γίνουμε όλοι σκόνη!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Ατομική βόμβα, το κάθαρο!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Περίμενε να έρθουν οι ενισχύσεις, μόνοι μας δεν τα βγάζουμε πέρα!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Θα τον σκοτώσω! Τέρμα! Θα τον σκοτώσω!

ΜΠΟΡΙΣ: Ο Αλλάχ θα με πάρει κοντά του!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Ο Αλλάχ είναι μαλάκας!

ΜΠΟΡΙΣ: Ο Αλλάχ είναι μεγάλος!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ2: Κι αυτή η σφαίρα είναι μεγάλη και θα σου τη χώσω στο μάτι, μαλάκα!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ1: Θα μας ανατινάξει όλους! Όλους!

Δυναμώνει ο θόρυβος από τις σειρήνες. Χαμηλώνει το φως στον ΜΠΟΡΙΣ.

Δυναμώνει το φως στην ΠΙΛΑΡ. Και οι σειρήνες τώρα ακούγονται πολύ μακριά.

ΠΙΛΑΡ: Ο πρώτος βιασμός δεν κρατάει πολύ. Ο δεύτερος είναι λίγο πιο βίαιος, απελπισμένος. Στον τρίτο με χτυπάνε πιο δυνατά γιατί, η ηλίθια, θέλησα να αντισταθώ, σαν να έλεγα: «το ξανακάνετε, αφήστε με ήσυχη τώρα».

Αλλά έρχεται ο τρίτος και ο τέταρτος και μαζί του και ο πέμπτος. Σταμάτησα να τους μετρώ όταν άρχισαν να με χτυπάνε· όταν ο ένας με χτύπησε στο πρόσωπο τρεις φορές με την αγκράφα της ζώνης του· όταν άνοιξε η πόρτα και μπήκε το Κογιότ και άλλος ένας· όταν με δάγκωσαν, με έδεσαν και είπαν:

ΚΟΓΙΟΤ: Ήρεμα, μαντάμ, η νύχτα είναι μεγάλη κι εμείς μόλις που αρχίζουμε.

ΠΙΛΑΡ: Δε θα πάω στο βορρά, σκέφτομαι. Απόψε, νομίζω πως θα πάω πιο μακριά.

Χαμηλώνει το φως της ΠΙΛΑΡ. Δυναμώνει του ΝΤΥΛΑΝ. Ακούμε τον ήχο της αυτόματης καρραμπίνας και ουρλιαχτά. Στη συνέχεια ακούμε το συναγερομό του σχολείου που ανακατεύεται με τον ήχο από σειρήνες που πλησιάζουν, σε μέτρια ένταση.

ΝΤΥΛΑΝ: Ώρες, μέρες, σχεδόν όλη η ιστορία του σύγχρονου ανθρώπου, μια περήφανη στιγμή στο άθλιο Λύκειο Ναζαρέτ. Η κούκλα Βουντού ήταν χιλιοτρυπημένη και θαμμένη, δεν μπορούσε πια να γίνει τίποτ' άλλο.

Μόνο στο κυλικείο, αδειάζω τις 1100 σφαίρες του Ούζι. Μέσα σε ένα λεπτό, το πολύ δύο, επειδή αφήνω τη σκανδάλη καναδυό φορές, όχι για να σημαδέψω, αλλά γιατί πονάει το δάχτυλό μου.

Το πολύ δυο λεπτά. (Γελάει αθώα, σαν παιδί) Σαν τα βιντεοπαιχνίδια, μπαμ μπαμ μπαμ! Απίστευτο.

Και παρόλο που το κυλικείο είναι γεμάτο μαθητές, θα'φαγα όλους κι όλους καμά τριανταριά. Δεν είναι δίκαιο.

Οι υπόλοιποι τρέχουν ή κρύβονται πίσω από τα τραπέζια. Όταν σταματάω να πυροβολώ, πάω να τους βρω.

Ακούω κλάματα και θορύβους. Αφήνω το Ούζι και βγάζω το TEC το εννιάρι. Κλαίνε «Όχι φίλε, μην το κάνεις». Δεν ξέρουν ούτε το όνομά μου.

Ντύλαν. Ντύλαν τον λένε τον φίλο σας, τους λέω, τρυφερά.

Και τους πυροβολώ ανάμεσα στα άχρηστα χέρια τους που βάζουν μπροστά για να προστατευτούν.

Βγαίνω από το κυλικείο, φωνάζω τον Τίγρη που ήδη χωνεύει ευτυχισμένος τις ωραίες αρουραίες. Πρώτο μυστήριο: Μασημένες δε δείχνουν πια τόσο ωραίες.

(Προς το κοινό) Έτσι δεν είναι Τίγρη;

Περιμένει μια απάντηση από το κοινό. Χαμηλώνει η ένταση του φωτός στον ΝΤΥΛΑΝ. Ανάβει το φως της ΠΙΛΑΡ. Ακούμε αχαλίνωτα γέλια, γυναικείες κραυγές. Η ΠΙΛΑΡ δέχεται χτυπήματα την ώρα που μιλάει.)

ΠΙΛΑΡ: Τότε, ένας από αυτούς, όλοι μαζί, δεν ξέρω ποιος, μου δένει ένα σκοινί στο λαιμό.

ΚΟΓΙΟΤ: Κρατήσου! Σου είπα να κρατηθείς, παλιοκαριόλα!

ΠΙΛΑΡ: Και σταματάω να αντιστέκομαι γιατί αρχίζω να κρατιέμαι και να μου κόβεται η ανάσα. Οι άλλοι άντρες μου κομματιάζουν το κορμί, μου δαγκώνουν τα στήθη, μου βγάζουν το αίμα, μου ξεσκίζουν τα μπούτια. Μόλις που ανασαίνω. Και τότε, εκείνος πλησιάζει και μου λέει:

ΚΟΓΙΟΤ: Εσείς δεν είστε οι πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι στη γη; Για να δούμε αν μπορείς να κάνεις την ευτυχία απόλαυση.

ΠΙΛΑΡ: Τι; Εσύ είσαι;

ΚΟΓΙΟΤ: Δεν σου είπα ότι σπούδαζα τέχνη; Ορίστε, αγάπη μου. Αυτή είναι η τέχνη μου. Και τώρα ετοιμάσου, γιατί αυτό που ακολουθεί είναι η απόλυτη αισθητική!

Ξαφνικά η ΠΙΛΑΡ σηκώνεται γρήγορα, αλλά βλέπει την κατάσταση απέξω.

ΠΙΛΑΡ: Αυτός είναι! Σίγουρα είναι αυτός! Αλλά δεν μοιάζει στη φωτογραφία· δεν μου φέρεται το ίδιο, δεν είναι ούτε η ελπίδα ούτε η ζωή. Αλλά είναι αυτός, η φωνή του Chat, ο πόθος μου on line, τα όνειρά μου στο ίντερνετ.

Κι από την έκπληξη, μου κόβεται η ανάσα και τότε...

Χαμηλώνει το φως στην ΠΙΛΑΡ. Φως στον ΝΤΥΛΑΝ. Οι σειρήνες ακούγονται πιο κοντά, πλησιάζουν.

ΝΤΥΛΑΝ: Οι διάδρομοι του σχολείου είναι έρημοι. Ανοίγω τις πόρτες σε διάφορες αίθουσες, αλλά δεν έχει μείνει σχεδόν κανείς. Σε μια αίθουσα βλέπω

δυο που προσπαθούν να πηδήξουν από το παράθυρο. Τους πυροβολώ και φεύγω.

Ανεβαίνω τις σκάλες και ακούω φωνές στο εργαστήριο Χημείας. Έχουν σβήσει το φως, αλλά ακούγονται τουλάχιστον δεκαπέντε άτομα. Βλέπω δυο καθηγήτριες, σκυμμένες και τους κάνω νόημα να μη βγάλουν άχνα.

Τότε πάνω μια χειροβομβίδα και την πετάω. Τρέχω και καλύπτομαι πίσω από την πόρτα στις τουαλέτες των κοριτσιών. Η έκρηξη στο εργαστήριο είναι τέλεια, καταπληκτική, μοναδική.

Έπειτα ακούω αναφιλητά στην τουαλέτα. Πλησιάζω και βρίσκω την πρόην μου, κλειδωμένη με δύο φίλες της. Μια από αυτές είναι η Ελίσα, που είναι πάντα σιωπηλή και μου αρέσει κάπως. Και η Έρικα μου άρεσε, αλλά την πρόλαβε άλλος, πιο γρήγορος από μένα.

Η πρόην μου σκύβει το κεφάλι και μου λέει: «αγάπη μου, όχι εμένα, όχι εμένα». Τις πυροβολώ γρήγορα στο κεφάλι. Και τις τρεις. Την Ελίσα τρεις φορές, για να βεβαιωθώ πως πέθανε εντελώς.

Και χωρίς να ξέρω γιατί, παρόλο που είχα τελειώσει μ' αυτές, αφήνω και μια χειροβομβίδα πάνω στα σώματά τους. Δεν ξέρω, μου φαίνεται σημαντικό να μην μπορέσουν να τις αναγνωρίσουν.

Τρέχω πάλι στο διάδρομο προς τον βασικό μου στόχο: το γυμναστήριο.

Και σχεδόν μόλις φτάνω, ακούω την έκρηξη στην τουαλέτα των κοριτσιών.

Και σκέφτομαι: θλιβερή είδηση για μένα, γιατί η αλήθεια είναι ότι εγώ πάντα αγαπούσα την Ελίσα.

Περπατάει στην άλλη άκρη της σκηνής.

Χωρίς να σταματήσω, ανοίγω την πόρτα του Γυμναστηρίου.

Και στα ζωντανά τους μάτια, βλέπω ότι δεν το περίμεναν.

Αρχίζω να πυροβολώ με ό,τι έχω και δεν έχω, με το θάρι και την καραμπίνα.

Και στα νεκρά τους μάτια βλέπω ότι ακόμα δεν το πιστεύουν.

Τους μιμείται.

«Μα, σε μένα; Αυτά τα πράγματα δε συμβαίνουν ποτέ σε μένα, πάντα στους άλλους. Όνειρο θα 'ναι, δε μπορεί να είναι αλήθεια».

Ακριβώς. Ο θάνατος είναι ένα όνειρο. Έτσι μας βρίσκει και μας γνωρίζει.

Χαμηλώνει το φως του ΝΤΥΛΑΝ, δυναμώνει της ΕΡΙΚΑ. Ακούμε σειρήνες από μακριά.

ΕΡΙΚΑ: Ανεβαίνω τα σκαλιά του υπογείου, δοκιμάζω την πόρτα και είναι επίσης ανοιχτή. Τι να σημαίνει αυτό;

Φτάνω στο σαλόνι και εκεί βλέπω τον υπολογιστή, συνδεδεμένο στο chat.

Απέναντι το τηλέφωνο και στο πάτωμα βρίσκεται αυτός, κοιμισμένος μ' ένα μπουκάλι δίπλα του.

Τότε σκέπτομαι. Να τηλεφωνήσω στην αστυνομία και να τους πω που βρίσκομαι ή είναι προτιμότερο να βγω από τη μπροστινή πόρτα τρέχοντας; Και αν η πόρτα είναι κλειδωμένη; Αν αυτός δεν κοιμάται αλλά απλώς με δοκιμάζει και μόλις με δει να κουνιέμαι με σκοτώσει ή μου κάνει κακό;

Θυμάμαι όμως ότι κανένα από εκείνα τα κατά συρροήν εγκλήματα που τόσο του αρέσουν δεν τελειώνουν με τέτοιο τρόπο και τότε αποφασίζω ότι το καλύτερο είναι να τρέξω ως την εξώπορτα και να γίνω καπνός.

Και αυτό ακριβώς κάνω. Ανοίγω την πόρτα, ξεδιπλώνω τα φτερά μου και τότε εκείνος με σημαδεύει μ' ένα πιστόλι:

80MIN: Έρικα!

Χαμηλώνει το φως στην ΕΡΙΚΑ, φωτίζεται η ΠΙΛΑΡ, ακούμε τις σειρήνες να πλησιάζουν.

ΠΙΛΑΡ: Απομακρύνομαι από το σώμα μου και βλέπω τους εκτελεστές μου απ' έξω, σαν να πετάω, σαν να είναι στη φύση μου να πετάω, σαν να 'χω φτερά. Μια τίγρη με φτερά.

Παραμένει ο έντονος φωτισμός στην ΠΙΛΑΡ και τώρα φωτίζεται και ο

NTYLAN. Σειρήνες πλησιάζουν.

NTYLAN: Βλέπω την λάμψη που με καλεί και μέσα σε μια έκρηξη βλέπω το σημάδι της φωτιάς. Τη φτερωτή μαυροντυμένη μορφή που ζει στο κέντρο της και χορεύοντας σε κοιτάζει. *(Προς το κοινό)* Γιατί αυτή η φιγούρα σου μοιάζει. Είσαι εσύ, Τίγρη, κοινό μου. Είσαι εσύ.

Παραμένει ο έντονος φωτισμός στον NTYLAN. Τώρα φωτίζεται και ο ΜΠΟΡΙΣ. Οι σειρήνες ουρλιάζουν πιο δυνατά σαν να βρίσκονται πάνω στη σκηνή.

ΜΠΟΡΙΣ: Τώρα την ακούω. Ακούω την ψυχή μου. Αυτός είμαι εγώ. Και λέει: Δεν υπάρχει θάνατος! Δεν υπάρχει θάνατος, υπάρχει μόνο η αρχή! Κι εγώ ο ίδιος δίνω στον εαυτό μου την τελική εντολή, αυτήν που θα πρεπε να είχα λάβει από το Chat.

Έντονο φως σε ολόκληρη τη σκηνή.

ΕΡΙΚΑ: Και σαν παιδάκι μου λέει: «Έρικα, μη μου φύγεις. Σ' αγαπώ» Αλλά την ώρα που ετοιμαζόμουν ν' απαντήσω...

ΠΙΛΑΡ: Ακούω μια έκρηξη. Και μετά, βλέπω φως, ένα εκτυφλωτικό φως. Και τότε καταλαβαίνω ότι αυτό είναι το φως που λένε οι ετοιμοθάνατοι, το φως που τους οδηγεί στην άλλη ζωή.

Παραμένει το έντονο φως πάνω στον NTYLAN. Τώρα δυναμώνει το φως στον ΜΠΟΡΙΣ. Οι σειρήνες ηχούν δυνατά σαν να είναι πάνω στη σκηνή.

NTYLAN: Τώρα που τελείωσαν πια όλα, σκέπτομαι πως είναι ώρα να την κοπανήσω και να ζήσω στα βουνά όπως το είχα σχεδιάσει. Αρχίζω να τρέχω αλλά ακούω μια παράξενη έκρηξη. Τα πάντα τρέμουν και βλέπω ένα εκτυφλωτικό φως που μου καίει τα μάτια.

ΜΠΟΡΙΣ: Πρέπει να σταματήσουμε αυτό το σφαγείο! Πρέπει να τερματίσουμε την αιμωρησία! Πρέπει να πούμε στον ισχυρότερο πως δεν είναι ανίκητος! Πρέπει να δείξουμε στο μίσος πως η τρέλα δεν το φοβάται.

ΕΡΙΚΑ: Ένας φοβερός άνεμος συνοδεύει το φως και τη λάμψη και όλα μαζί είναι σαν να λένε: «Δεν υπάρχει κάθαρση για τους ενόχους». Κι εγώ του λέω: «Εσύ δεν αγαπάς κανέναν, κάθαμα. Μόνο τον εαυτό σου αγαπάς.»

ΠΙΛΑΡ: Το φως ήρθε αλλά πριν το φως ένωσα τη φοβερή ριπή ενός μεταλλικού ανέμου, ενός ανέμου τόσο δυνατού όσο και η απόφαση του πρόσφυγα, που δίνει τα πάντα για κάτι που δεν του ανήκει.

ΝΤΥΛΑΝ: Είναι σεισμός, συμφορά, τυφώνας, εκατόμβη, κατακλυσμός, καταστροφή. Φοβάμαι, φοβάμαι πολύ. Και σκέπτομαι: Εγώ δεν θέλω να πεθάνω, το μόνο που θέλω είναι να σκοτώσω.

ΕΡΙΚΑ: Τότε κατάλαβα.

ΠΙΛΑΡ: Αυτό ήταν η μετανάστευση: Να φύγεις μακριά, μετανάστευση είναι αυτός ο άνεμος, αυτή η βία, αυτό το φως.
Τότε κοίταξα τους ανθρώπους που με κομμάτιαζαν και τους είπα: φθάσατε αργά, όπως πάντα.

ΝΤΥΛΑΝ: Αλλά η κούκλα βγάζει τις βελόνες, βγαίνει από τον τάφο της και η ματιά της μου τρυπάει το μυαλό. Θέλω να τρέξω αλλά το φως με προφταίνει.

ΜΠΟΡΙΣ: Και είπα για τα ερείπια: Είμαι εδώ, αυτό είναι το μαρτύριο μου.

ΕΡΙΚΑ: «Θα γνωρίσεις την αλήθεια και η αλήθεια θα σε κάνει να απελπιστείς.»

ΠΙΛΑΡ: Και η αλήθεια είναι:

ΝΤΥΛΑΝ: Ο τρόμος δε φοβάται.

ΜΠΟΡΙΣ: Δεν υπάρχει δύση!

Δεν μπορεί να υπάρξει! Δεν θα υπάρξει!
Δεν υπάρχει Θεός άλλος απ' τον Θεό μου
κι εγώ είμαι ο προφήτης του!
Αυτή είναι η αλήθεια.

Εδώ τελειώνουν όλα.

ΠΙΛΑΡ: Τίγρη, Τίγρη που καις
στα δάση της νύχτας
ποιο μάτι, ποιο χέρι αθάνατο
μπόρεσε να συλλάβει την τρομερή
σου συμμετρία;
Σε ποιες αβύσσους, ποιους μακρινούς ουρανούς
άναψε η φλόγα των ματιών σου;

*Χτυπάει το τηλέφωνο. Ο ΜΠΟΡΙΣ κοιτάζει το κοινό. Πέντε λευκοί προβολείς
φέγγουν κόντρα στο κοινό. Ήχος σύνδεσης με το Ίντερνετ.*